

Georgi Dimitrov:

OM

FOLKEFRONTEN

UTGITT AV SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs parthistorie (www.akp.no) 2016

Georgi Dimitrov:

OM

FOLKEFRONTEN

UTGITT AV SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

Forsidebildet viser Stalin og Dimitrov på Lenin-mausoleets tribune i Moskva i 1936.

Titler som i denne utgaven står i parentes, er våre. Øvrige titler er Dimitrovs egne.

– red.

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk
Oslo 1970

Forord:

DIMITROVS VERKER OG FOLKEFRONTEN.

DIMITROVS VERK – SAMMENFATTER KOMINTERNS ERFARINGER.

Den kommunistiske internasjonale (Komintern) åpnet sin 7. verdenskongress i juni 1935. På grunnlag av oppsummeringa av erfaringene fra arbeiderklassens kamp mot fascismens frammarsj, vedtok kongressen ei ny generallinje for verdens kommunistiske bevegelse: *enhetsfronten mot fascismen*.

Georgi Dimitrov la fram den nye politiske kursen for kongressen, og ettersom han blei valgt til Kominterns formann, blei det også han som fikk ansvaret for å sette den ut i handling. Dimitrovs store tale om »Fascismens offensiv og Den kommunistiske internasjonale oppgaver i kampen for arbeiderklassens enhet mot fascismen» og hans sluttord om samme emne, har sammen karakter av et stort programmatisk dokument som fastslår Kominterns politiske linje i denne perioden.

Bulgarenen Dimitrov var en prøvet revolusjonær arbeider med flere tiårs kampføring fra både krig og fred, legalitet og illegalitet, revolusjon og kontrarevolusjon. I 1933 blei han og flere andre kommunister arrestert av de tyske nazistene og anklaget for å ha tent på riksdagen i Berlin – en forbrytelse nazistene sjøl sto bak. Dimitrov bekjempet den falske anklagen i retten på et prinsippfast, kommunistisk grunnlag, og klarte å vise hele verden at rettssaka var en fascistisk provokasjon. Dimitrov blei et samlingsmerke for ærlige anti-fascister av alle politiske avskygninger. Etter at nazistene beskjemmet hadde måttet frikjenne Dimitrov, klarte Sovjetunionen å få ham utlevert. I Moskva blei Dimitrov *Josef Stalins* nære venn og kampfelle. – Vi ser altså at Dimitrov var vel egna til å delta i utforminga av den nye linja både teoretisk og praktisk. Foran den 7. kongressen fikk han høve til å supplere sine egne, rikelige erfaringer: han kunne også sammenfatte de viktigste erfaringene som den samla kommunistiske verdensbevegelsen satt inne med på den tida.

Formann Mao Tsetung sier: »Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter sjølkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet – det er de tre viktigste våpen vi har brukt til å slå fienden med.»

Utenom formann Maos skrifter representerer Dimitrovs verk den grundigste og mest dyptgående innføringa i enhetsfrontens problemer som finnes i dag. Historien har vist at Dimitrovs og Kominterns sammenfatninger inneholder en del

feil, som plassen ikke tillater oss å komme inn på her. Men samtidig kan ikke dette overskygge den store nyvinninga og det verdifulle tilskuddet som Dimitrovs verk betyr. Dette er absolutt hovedsida ved vurderinga av denne sida av Dimitrovs arbeid. Det er et rikt skattkammer for kunnskap om enhetsfrontens strategi og taktikk, som er av stor verdi for kommunistene og andre arbeidende mennesker også i vår tid.

Dette heftet inneholder et utvalg av viktige avsnitt fra Dimitrov. I hovedsak stammer de fra talene på Kominterns 7. verdenskongress, dessuten er et enkelt avsnitt hentet fra en tale på Det Bulgarske Arbeiderpartis (Kommunistenes) 5. kongress i 1948.

Utvalget er gjort på grunnlag av den norske marxist-leninistiske rørs las behov for *grunnskoloring* og *rettleiing* i samband med problemer som den *umiddelbart møter i sitt arbeid*. Hftet er spesielt tilpasset et studieopplegg om masselinje og folkefront (som bl. a. omfatter skrifter av formann Mao). Plassen vi har til rådighet har begrenset størrelsen på utvalget.

Dimitrovs to taler er store og innholdsrike. De tar opp og gir en ypperlig analyse av mange spørsmål — både saker som bare var aktuelle i 30- og 40-åra og spørsmål av stor betydning i dag. Siden vår mulighet til å trykke alt dette materialet akkurat nå er begrenset, har vi måttet konsentrere oss om det vi trenger *i dag*. Slik har vi f. eks. bare kunnet ta med en liten del av Dimitrovs glimrende og dyptpløyende analyse av *fascismen*. I 1935 var det de kommunistiske partienes oppgave å samle alle arbeidende mennesker til kamp mot de fascistiske framstøtene. I 1970 er den norske kommunistrørs las stilling en annen. *Vår* oppgave er først og fremst å samle kreftene for å gjenreise et kommunistisk arbeiderparti på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, i kamp mot revisjonismen og sosialdemokratismen i arbeiderørsla. I et begrenset utvalg må derfor analysen av fascismen vike, til fordel for andre sider ved Dimitrov som er viktigere for oss *nå*.

Dimitrovs to taler utgjør et kontinuerlig hele. Mellom de avsnittene vi har tatt ut, trykker vi derfor ytterst konsentrerte resymeer som vi håper kan gi et visst inntrykk av denne kontinuiteten. Samtidig er ingen mer klare enn vi over at denne formen meget langt fra yter Dimitrov full rettferdighet.

BRUK DIMITROV MOT REVISJONISTENE!

Representanter for de forskjellige opportunist- og revisjonistgruppene har brukt mye krefter på å lage forskjellige forskrudde (og for borgerskapet ytterst nyttige) »oppskrifter» på samling av arbeiderklassen, slik samling »egentlig» må være. Dimitrovs verker kan sikkert nå som før være vel egnet til å drive den slags vrøvl på flukt. Derfor har vi grunn til å håpe at dette utvalget kan være til interesse og nytte også for røde arbeidere og ungdommer som ikke får høve til å delta i den marxist-leninistiske rørs las studier over emnet.

Revisjonistene har til og med forvrengt Dimitrovs egne synspunkter til det ugjenkjennelige. Vår tids største marxist-leninist, formann Mao, viser til Dimitrov når han vil lære oss å snakke et språk som folket forstår. (Se «Mot sjablongmessige skriverier fra partiet» 8/2 1942.) Revisjonister som Peder Furubotn, Jørgen Vogt og Reidar T. Larsen har tatt Dimitrov til inntekt for ideen om å oppløse NKP og slutte det sammen med sosialdemokratiet i en eller annen form. Kan det være samme mannen de og formann Mao snakker om? Sjølsagt ikke!

Revisjonistene har kunnet ture fram med en slik bløff fordi folk ikke sjøl har kunnet kontrollere hva Dimitrov *virkelig* mente. Det er alt for lenge siden Dimitrovs viktigste verker har vært tilgjengelige på norsk. På kort sikt vil dette lille heftet i hvert fall delvis kunne avhjelpe dette savnet.

Samtidig håper vi at arbeidet med å utgi et nytt, stort og allsidig utvalg av Georgi Dimitrovs viktigste skrifter snart skal kunne fullføres, slik at vi kan komme over de svakheter og ufullstendigheter som hefter ved dette utvalget. I en slik utgave vil det bli høve til også å komme inn på de *feil* som blei gjort på Dimitrovs tid, samtidig som det blir gitt en allsidig og fullverdig framstilling av hans *tilskudd* til den marxist-leninistiske teorien. Et sånt utvalg vil neppe være til særlig glede for de revisjonistiske tåkesprederne. Men for de revolusjonære arbeiderne og ungdommen, som ønsker å væpne seg med kommunismens teori og legge grunnlaget for folkets revolusjonære enhet, vil det være en stor ting!

— red.

3. møte

Fra

FASCISMENS OFFENSIV OG DEN KOMMUNISTISKE INTERNASJONALENS OPPGAVER I KAMPEN FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN

Beretning avlagt 2. august 1935
på Den kommunistiske Internasjonales
sjuende verdenskongress.

(OM FASCISMEN)

fra kap. I: Fascismen og arbeiderklassen.

I 1935 har *krise* ført til at fascismen »gikk... over til en bred offensiv. Det herskende borgerskap søker mer og mer sin frelse i fascismen for å kunne gjennomføre de mest hardhendte plyndringsåtgjerdet mot det arbeidende folket, for å forberede en imperialistisk røverkrig, overfall på Sovjetunionen, trellbinding og oppdeling av Kina og ved hjelp av disse midlene forebygge revolusjonen.»

Fascismen er et borgerlig klassesdiktatur av en spesiell type: »Fascismen ved makta er... *det åpne terroristiske diktatur av finanskapitalens mest reaksjonære, mest sjåvinistiske og mest imperialistiske elementer*». Den tyske fascismen er »fascismens mest reaksjonære avarb», og spiller en spesiell rolle som »den internasjonale kontra-revolusjonens støttropp».

Fascismen tilpasser seg forskjellige forhold: »Fascismens utvikling og selve det fascistiske diktatur antar *ulike former* i ulike land, alt etter de historiske, samfunnsmessige og økonomiske forhold, alt etter vedkommende lands nasjonale særegenheter og internasjonale stilling».

Fascismens vei til makta forberedes og fremmes av ei rekke reaksjonære tiltak fra de borgerlige regjeringene. Fascismen gjennomføres altså ikke med et slag, den gjennomgår ei trinnvis utvikling. På grunnlag av dette viser de sosialdemokratiske ledernes svik i kampen mot fascismen seg:

Den som ikke kjemper mot borgerskapets reaksjonære åtgjerdet og fascismens vekst på disse forberedende trinn, *han er ikke i stand til å hindre fascismens seier, men underletter tvert om denne seieren*.

De sosialdemokratiske lederne visket ut og tilslørte fascismens sanne klassekarakter for massene, og oppfordret ikke til kamp mot borgerskapets stadig mer reaksjonære åtgjerdet. De bærer et stort *historisk ansvar* for at en betydelig del av de arbeidende massene i Tyskland og ei rekke andre fascistiske land i det avgjørende øyeblikket av fascismens offensiv ikke gjenkjente i fascismen den blodtørstige, rovgriske finanskapitalen, og at massene ikke var forberedt til motstand.

Videre om hvordan fascismen vinner innflytelse over massene.

Hva er kilden til fascismens innflytelse over massene? Fascismen lykkes i å trekke massene til seg fordi den på demagogisk vis appellerer til deres *mest brennende behov og krav*. Fascismen nærer ikke bare opp under fordommer som er djupt

rotfesta i massene, men spiller også på de beste følelsene i massene, deres rettferdighetsfølelse og iblant til og med deres revolusjonære tradisjoner. Hvorfor utgir de tyske fascistene, disse storborgerskapets lakeier og dødsfiender av sosialismen, seg overfor massene som »sosialister» og framstiller si maktovertaking som en »revolusjon»? Fordi de forsøker å utnytte den tro på revolusjonen, den dragning til sosialismen, som lever i hjertene på Tysklands brede arbeidende masser.

Dimitrov gir denne oppsummeringa av fascismens fellestrekk, uansett » ... hvilke masker fascismen enn tar på, i hvilke former den enn framtrer, ad hvilke veier den enn kommer til makta:

Fascismen er kapitalens mest voldsomme offensiv mot de arbeidende massene;

fascismen er tøylesløs sjåvinisme og røverkrig;

fascismen er rasende reaksjon og kontra-revolusjon;

fascismen er arbeiderklassens og alle arbeidendes verste fiende!»

(SPLITTELSEN I ARBEIDERKLASSEN HAR SKAPT FRAMGANG FOR KAPITALENS FRAMSTØT)

Fascismen betyr ei *forverring* av forholda for alle som arbeider, både arbeidere, bønder og intellektuelle. Den betyr økt utbytting, økonomisk ruin, rasende terror, uhørte lidelser for folket. Forholda som har skapt framgang for borgerskapets framstøt analyseres:

ER FASCISMENS SEIER UUNNGÅELIG?

Hvorfor og på hvilken måte har fascismen kunnet seire?

Fascismen er arbeiderklassens og alle arbeidendes verste fiende. Fascismen er en fiende av ni tideler av det tyske folk, til ni tideler av det østerrikske folk, til ni tideler av de andre folkene i de fascistiske landa. Hvordan, på hvilken måte, kunne denne verste fienden seire?

Fascismen kunne komme til makta *framfor alt* fordi arbeiderklassen, takket være den samarbeidspolitikken de sosialdemokratiske lederne førte overfor borgerskapet, sto *splitta, politisk og organisatorisk avvæpna* overfor borgerskapets angrep. De kommunistiske partiene var på si side ikke *sterke nok* til å reise massene uten og mot sosialdemokratiet og lede dem i en avgjørende kamp mot fascismen.

Og må de millioner av sosialdemokratiske arbeidere, som nå sammen med sine kommunistiske brødre får føle det fascistiske barbariets redsler, virkelig tenke over følgende: dersom det østerrikske og tyske proletariatet i 1918, da revolusjonen brøt ut i Tyskland og Østerrike, ikke hadde fulgt de sosialdemokratiske lederne Otto Bauer, Friedrich Adler og Renner i Østerrike, og Ebert og Scheidemann i Tyskland, men hadde fulgt de russiske bolsjevikenes vei, Lenins og Stalins vei, ville det ikke nå ha vært noen fascisme, verken i Østerrike eller Tyskland, verken i Italia eller Ungarn, verken i Polen eller i Balkan-landa. Da ville ikke borgerskapet, men arbeiderklassen forlenget vært herre over situasjonen i Europa. (*Bifall.*)

Dimitrov gjennomgår fascismens framganger i Tyskland, Østerrike og Spania og viser hvordan de sosialdemokratiske ledernes unnfallenhet overfor fascismen og manglende vilje til å danne enhetsfront med kommunistene og andre progressive, har hindret en enhetlig og sterk kamp mot fascismen. »På denne måten, ved å splitte og desorganisere arbeiderklassens rekker, har sosialdemokratene banet veien til makta for fascismen både i Tyskland, Østerrike og Spania.»

En annen årsak til fascismens framgang, er at sosialdemokratenes borgerlig-reaksjonære politikk og kommunistenes svakhet på noen områder, faktisk har tillatt fascistene å trenge inn i bøndenes brede masser og skapt en viss grobunn for deres demagogi i ungdommen.

Her har *de kommunistiske partiene gjort en rekke feil*. Den fascistiske faren er blitt undervurdert, kommunistene er i noen høve blitt overrumpla av utviklinga. Kommunistene i Tyskland undervurderte massenes krenkede nasjonalfølelse og småborgerskapets vakling. Kampen er ikke blitt gjort konkret nok, i flere land ble massekamp mot fascismen erstatta med »ufruktbare debatter om fascismens natur 'allment', og med en *sektersk transsynthet* når det gjaldt å stille og løse partiets umiddelbare politiske oppgaver.»

Kamerater, vi snakker om årsakene til fascismens seier, vi påpeker sosialdemokratiets historiske ansvar for arbeiderklassens nederlag, og vi faststiller også våre egne feil i kampen mot fascismen ikke ganske enkelt fordi vi vil grave i fortida. Vi er ikke historikere løsrevet fra livet, vi, arbeiderklassens forkjempere, er forpliktet til å svare på det spørsmålet som plager millioner arbeidere: *kan fascismens seier forebygges, og hvordan kan det gjøres?* Og vi svarer disse millioner arbeidere: ja, kamerater, fascismens vei kan sperres. Det er fullt ut mulig. Det avhenger av oss sjøl, av arbeiderne, av bøndene, av alle arbeidende.

Forebygginga av fascismens seier avhenger framfor alt av arbeiderklassens egen kampaktivitet, av at dens krefter sveises sammen til en eneste stridsduelig hær som kjemper mot kapitalens offensiv og fascismen. Ved å opprette sin kampenhet ville proletariatet lamslå fascismens innflytelse over bøndene, over småborgerskapet i byene, over ungdommen og de intellektuelle; det ville nøytralisere en del av dem og dra den andre delen over på si side.

For det andre er det avhengig av om det finnes et sterkt revolusjonært parti, som leder det arbeidende folkets kamp mot fascismen på riktig vis. Et parti som systematisk kaller arbeiderne til retrett og tillater det fascistiske borgerskapet å befeste sine stillinger, et sånt parti leder uunngåelig arbeiderne til nederlag.

For det tredje avhenger det av en riktig politikk fra arbeiderklassens side overfor bøndene og de småborgerlige massene i byene. Disse massene må tas sånn som de er, og ikke sånn som vi skulle ha likt å se dem. Bare i forløpet av kampen kommer de til å overvinne sin tvil og sin vakling. Bare gjennom ei tålmodig innstilling til deres uunngåelige vakling og med proletariatets hjelp vil de bli i stand til å heve seg opp på et høgre nivå av revolusjonær bevissthet og aktivitet.

For det fjerde avhenger det av at det revolusjonære proletariatet viser årvåkenhet og går til aksjon i rett tid. Det må ikke la seg overrumple av fascismen, det må ikke overlate initiativet til fascismen, men tilføye den avgjørende slag før den kan samle

kreftene. Det må ikke tillate den å befeste sine stillinger, det må slå fascismen tilbake hvor og når den enn stikker hodet fram. Det må hindre at den vinner nye stillinger, sånn som det franske proletariatet med framgang forsøker å gjøre. (*Bifall*).

Det er de viktigste vilkåra for å forebygge fascismens vekst og hindre den i å ta over makta.

Til slutt i talens første del peker Dimitrov på, at sjøl om fascismen er ei *brutal* makt, så er den likevel ikke noen *stabil* makt. Fordi den skjerper kapitalismens indre motsigelser, virker den når alt kommer til alt som en faktor som styrker kapitalismens indre oppløsning. Såleis utvikler fascismen, når det kommer til stykke, de revolusjonære kreftene som kommer til å bli dens og kapitalismens banemenn.

fra kap.

II. ARBEIDERKLASSENS ENHETSFRONT MOT FASCISMEN.

Kamerater! Millioner arbeidere og arbeidende i de kapitalistiske landa stiller spørsmålet: Hvordan kan vi forebygge at fascismen kommer til makta, og hvordan skal vi styrte fascismen når den har seiret? Den Kommunistiske Internasjonale svarer: *Det første som må gjøres, det vi må begynne med, er å skape en enhetsfront, å opprette en aksjonsenhet blant arbeiderne på hver arbeidsplass, i hvert distrikt, i hver region, i hvert land, over hele verden. Proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er mektige våpen som setter arbeiderklassen i stand til ikke bare framgangsrikt å forsvare seg, men også framgangsrikt å gå til motoffensiv mot fascismen, mot klassefienden.*

ENHETSFRONTENS BETYDNING.

Er det ikke klart at felles aksjoner fra tilhengerne av partiene og organisasjonene i de to internasjonale, Den Kommunistiske Internasjonale og Den 2. Internasjonale, ville gjøre det lettere for massene å sette seg til motverge mot det fascistiske stormløpet og øke arbeiderklassens politiske tyngde.

Felles aksjoner av partiene i begge internasjonaler ville imidlertid ikke bare ha innflytelse på deres nåværende tilhengere, kommunistene og sosialdemokratene, de ville også utøve en mektig innflytelse på de *katolske, anarkistiske og uorganiserte arbeidernes rekke, til og med på dem som midlertidig har falt som offer for den fascistiske demagogien.*

Ja, mer enn det. En mektig enhetsfront av proletariatet ville utøve en veldig innflytelse på *alle andre lag av det arbeidende folket*, på bøndene, på småborgerskapet i byene, på de intellektuelle. Enhetsfronten ville gi de vaklende laga tro på arbeiderklassens styrke.

Men sjøl dette er ikke alt. Proletariatet i de imperialistiske landa har mulige for-
bundsfeiler ikke bare blant det arbeidende folket i deres egne land, men også i de
undertrykte nasjonene i koloniene og halv-koloniene. Så lenge proletariatet er split-
tet både nasjonalt og internasjonalt, så lenge en del av det støtter opp under blokk-
politikken med borgerskapet, og særlig dets undertrykker-regime i koloniene og halv-
koloniene, støtes folkene i koloniene og halv-koloniene bort fra arbeiderklassen, og
den internasjonale anti-imperialistiske fronten svekkes. Hvert skritt framover på
veien mot aksjonsenhet, mot at proletariatet i de imperialistiske moderlanda støtter
opp under kolonifolkenes frigjøringskamp, betyr at koloniene og halv-koloniene
forvandles til en av verdensproletariatets viktigste reserver.

Om vi endelig tar i betraktning at proletariatets aksjonsenhet støtter seg på den
stadig voksende styrken til den proletariske staten, sosialismens land, Sovjetunionen,
så ser vi hvilke brede perspektiver som åpnes av virkeliggjøringa av proletariatets
aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk.

Det er nødvendig å opprette aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen
uavhengig av om de tilhører det ene eller det andre partiet eller organisasjonen, *ennå*
før flertallet av arbeiderklassen forener seg til kamp for styrting av kapitalismen og
den proletariske revolusjonens seier.

Er det mulig å virkeliggjøre denne aksjonsenheten av proletariatet i de enkelte
land og over hele verden? Ja, det er mulig. Det er mulig nå straks. Den Kom-
munistiske Internasjonale *stiller ingen som helst vilkår for aksjonsenhet, med unntak*
av ett eneste, elementært vilkår som kan godtas av alle arbeidere, nemlig at aksjons-
enheten retter seg mot fascismen, mot kapitalens offensiv, mot krigsfaren, mot
klassefienden. Det er vårt vilkår.

HOVEDARGUMENTENE TIL MOTSTANDERNE AV ENHETSFRONTEN.

Hvilke innvendinger kan motstanderne mot enhetsfronten reise og hvilke reiser
de?

Noen sier: »Enhetsfrontparolen er bare en manøver fra kommunistenes side.»
Men dersom den bare er en manøver, svarer vi, hvorfor avslører dere da ikke denne
»kommunistiske manøveren» ved ærlig å delta i enhetsfronten? Vi erklærer åpent:
vi vil arbeiderklassens aksjonsenhet for at proletariatet skal styrkes i sin kamp mot
borgerskapet, for at proletariatet som i dag forsvarer sine dagsinteresser mot den an-
gripende kapitalen, mot fascismen, i morgen skal være i stand til å skape vilkåra for
sin endelige frigjøring.

»Kommunistene angriper oss», sier andre. Men hør da, vi har allerede erklært
gjentatte ganger: Vi vil ikke angripe noen, verken personer, organisasjoner eller par-
tier, som er for arbeiderklassens enhetsfront mot klassefienden. Men samtidig er det
vår plikt i proletariatets og dets saks interesse å kritisere de personer, organisasjoner
og partier som stiller seg hindrende i veien for arbeidernes aksjonsenhet.

»Vi kan ikke slutte enhetsfront med kommunistene, ettersom de har et annet program», er det andre som sier. Men dere sier sjøl at dere har et forskjellig program fra de borgerlige partienes program, og det har ikke hindret dere og hindrer dere ikke i å gå inn i koalisjon med disse partiene.

»De borgerlig-demokratiske partiene er bedre forbundsfeller mot fascismen enn kommunistene», sier motstanderne av enhetsfronten og forsvarerne av koalisjonen med borgerskapet. Men hva vitner Tysklands erfaringer om? Der hadde sosialdemokratene dannet ei blokk med disse »bedre» forbundsfellene. Og hva er resultatet?

»Dersom vi danner enhetsfront med kommunistene, vil småborgerne bli skremt av »den røde fare» og desertere til fascistene» — hører vi ofte bli sagt. Men truer enhetsfronten bøndene, småhandlerne, handverkerne, de arbeidende intellektuelle? Nei, enhetsfronten truer storborgerskapet, finansmagnatene, junkerne og andre utbyttere, som med sitt styre styrter alle disse laga ut i ruin.

»Sosialdemokratiet er for demokrati, kommunistene er for diktatur, derfor kan vi ikke danne enhetsfront med kommunistene», sier noen av de sosialdemokratiske lederne. Men foreslår vi i dag for dere en enhetsfront for å proklamere proletariats diktatur? Inntil videre foreslår vi jo ikke dette.

»La kommunistene anerkjenne demokratiet og gå inn for å forsvare demokratiet, så skal vi stå klar for en enhetsfront». Til dette svarer vi: Vi er tilhengere av sovjetdemokratiet, av det arbeidende folkets demokrati, det mest konsekvente demokratiet i verden. Men i de kapitalistiske landa forsvare vi og kommer vi til å forsvare hver tomme av de borgerlig-demokratiske frihetene, som angripes av fascismen og den borgerlige reaksjonen, fordi proletariats klassekampinteresser krever det.

»Men de små kommunistiske partiene kan ikke ved sin deltakelse tilføre den fronten som er oppretta av Labour Party noe», sier f. eks. lederne av Labour Party i England. Men husk at det samme sa de østerrikske sosialdemokratiske lederne om det lille østerrikske kommunistiske partiet. Og hva har hendelsene vist? Det var ikke det østerrikske sosialdemokratiet med Otto Bauer og Karl Renner i spissen som fikk rett, men det lille østerrikske kommunistiske partiet, som i rett tid signaliserte den fascistiske faren i Østerrike og manet arbeiderne til kamp. Hele arbeiderbevegelsens erfaring har vist at kommunistene er motoren i proletariats kampaktivitet, sjøl om de er forholdsvis få i antall. Dessuten må en ikke glemme at Østerrikes eller Englands kommunistiske partier ikke bare representerer de titusener arbeidere som er tilhengere av disse partiene, men at de er *deler* av den kommunistiske verdensbevegelsen, seksjoner av *Den Kommunistiske Internasjonale*, som har som *ledende* parti det proletariats parti som alt har seiret og hersker på en sjettedel av jordkloden.

»Men enhetsfronten kunne ikke hindre fascismens seier i Saarområdet», innvender motstanderne av enhetsfronten. Det er en merkelig logikk, disse herrene har! Først gjør de alt for å trygge fascismens seier, og så gledes de skadefro over at enhetsfronten, som de gikk med i i siste øyeblikk, ikke førte til seier for arbeiderne.

»Dersom vi skulle danne **enhetsfront** med kommunistene, måtte vi trekke oss ut av koalisjonen, og da ville de reaksjonære og fascistiske partiene tre inn i regjeringa, sier de sosialdemokratiske lederne som sitter i de ulike lands regjeringer. Nåvel. Deltok det tyske sosialdemokratiet i ei koalisjonsregjering? Ja! Deltok det østerrikske sosialdemokratiet i regjeringa? Javisst! Var de spanske sosialistene med i ei regjering sammen med **borgerskapet**? Ja, også de var det! Hindret det fascismens overfall på proletariatet at sosialdemokratiet deltok i borgerlige koalisjonsregjeringer i disse landa? Nei, det gjorde det ikke. Såleis er det soleklart at deltaking av sosialdemokratiske ministre i ei borgerlig regjering *ikke danner* noe hindring for fascismen.

»Kommunistene opptrer diktatorisk, de vil foreskrive og diktere oss allting». Nei. Vi foreskriver ingenting og dikterer ingenting. Vi framlegger bare våre forslag, idet vi er overbevist om at virkeliggjøringa av dem er i overensstemmelse med det arbeidende folkets interesser. Dette er ikke bare en rett, men også en plikt for alle de som opptrer i arbeidernes navn. Dere er redde for kommunistenes »diktatur»? La oss da framlegge alle forslag for arbeiderne, både våre og deres, la oss i fellesskap behandle dem sammen med alle arbeidere og velge ut de forslag som er av størst nytte for arbeiderklassens sak.

Alle disse argumentene mot enhetsfronten *holder såleis ikke stand mot den minste kritikk*. De er snarere utflukter fra de sosialdemokratiske ledernes side, som foretrekker sin enhetsfront med borgerskapet framfor proletariatets enhetsfront.

Nei, disse utfluktene holder ikke! Det internasjonale proletariatet har fått føle følgene av splittelsen innafor arbeiderbevegelsen på kroppen og blir stadig mer overbevist om at *enhetsfronten, proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er nødvendig og fullt ut mulig. (Bifall.)*

ENHETSFRONTENS INNHOLD OG FORMER

Hva er og hva må være enhetsfrontens hovedinnhold på den nåværende etappe?

Forsvaret av arbeiderklassens umiddelbare økonomiske og politiske interesser, arbeiderklassens forsvar mot fascismen må i alle kapitalistiske land være enhetsfrontens *utgangspunkt*, utgjøre dens *hovedinnhold*.

Vi må ikke innskrenke oss til bare å oppfordre til kamp for det proletariske diktaturet, men vi må finne og føre fram slike kampparoler og kampformer som går fram av massenes livsinteresser, av graden av deres kampdugelighet på det nåværende utviklingstrinnet.

Vi må vise massene hva de må gjøre *i dag* for å beskytte seg mot den kapitalistiske utplyndringa og det fascistiske barbariet.

Vi må streve etter opprettinga av den bredeste enhetsfront ved hjelp av felles aksjoner fra arbeiderorganisasjoner av ulike retninger til forsvar for de arbeidende massenes livsinteresser.

Det betyr *for det første* felles kamp for virkelig å velte følgene av krisa over på de herskende klassenes skuldrer, på kapitalistenes og godseierne, kort sagt, på de rikenes skuldrer.

Det betyr *for det andre* felles kamp mot alle formene for den fascistiske offensiven, forsvar for det arbeidende folkets vinninger og rettigheter, mot oppheving av de borgerlig-demokratiske frihetene.

Det betyr *for det tredje* felles kamp mot faren for en imperialistisk krig, som rykker stadig nærmere, en kamp som vil gjøre det vanskeligere å forberede en sårn krig.

Vi må utrettelig forberede arbeiderklassen på *ei rask endring av kampformene og kampmetodene* når det inntreir en endra situasjon. I det monn bevegelsen vokser og arbeiderklassens enhet styrkes, må vi gå videre og forberede overgangen *fra defensiv til offensiv mot kapitalen* og styre mot å *organisere en politisk massestreik*. Det må være en ubetinget forutsetning for en sårn streik at de utslagsgivende fagorganisasjonene i hvert land trekkes inn i streiken.

Sjålsagt kan og må ikke kommunistene et øyeblikk avstå fra sitt sjålstendige arbeid for kommunistisk opplysning, organisering og mobilisering blant massene. For å sikre arbeiderne veien til aksjonsenhet, må en likevel streve etter å oppnå såvel kortsiktige som langsiktige overenskomster om felles aksjoner med sosialdemokratiske partier, reformistiske fagforeninger og det arbeidende folkets øvrige organisasjoner mot proletariatets klassefiender. Her må hovedoppmerksomheten rettes mot å utvikle lokale masseaksjoner, som gjennomføres av underorganisasjonene på grunnlag av lokale overenskomster. Idet vi lojalt oppfyller alle vilkår i de overenskomster vi har gjort med dem, vil vi skånselløst avsløre enhver sabotering av de felles aksjonene fra personer og organisasjoner som tar del i enhetsfronten. Alle forsøk på å bryte overenskomstene – og slike forsøk vil muligens bli gjort – vil vi besvare med å appellere til massene og ved å fortsette utrettelig å kjempe for å gjenopprette den brutte aksjonsenheten.

Den konkrete virkeliggjøringa av enhetsfronten vil sjålsagt foregå på ulikt vis i ulike land, den vil anta ulike former alt etter tilstanden i og karakteren av arbeidernes organisasjoner, deres politiske nivå og situasjonen i hvert enkelt land, alt etter forskyvningene innafør den internasjonale arbeiderbevegelsen osv.

Slike former kan for eksempel være: samordnet aksjon av arbeiderne avtalt fra tilfelle til tilfelle på konkrete anledninger, for enkelte krav eller på grunnlag av en felles plattform; avtalte aksjoner på enkelte arbeidsplasser eller innafør ei industri-grein; avtalte aksjoner av lokalt, distrikts-, lands- eller internasjonalt omfang; avtalte aksjoner for å organisere arbeidernes økonomiske kamper, for å gjennomføre politiske masseaksjoner for å organisere et felles sjålforsvar mot fascistenes overfall; avtalte aksjoner for å understøtte de som er fengslet og deres familier og når det gjelder kamp mot den samfunnsmessige reaksjonen; felles aksjoner for å forsvare ungdommens og kvinnes interesser, på kooperasjonens, kulturens, idrettens område osv.

Det ville ikke være tilstrekkelig om en slo seg tilfreds med bare å slutte en pakt om felles aksjoner og med å skape kontakt-komiteer av de partier og organisasjoner som deltar i enhetsfronten, som dem vi f. eks. har i Frankrike. Dette er bare det første skrittet. En pakt er et hjelpemiddel for å gjennomføre felles aksjoner, men utgjør i seg sjøl ennå ikke noen enhetsfront. En kontaktkommisjon mellom lederne for det kommunistiske og det sosialistiske partiet er nødvendig for å lette gjennomføringa av fellesaksjoner, men i seg sjøl er den langt fra tilstrekkelig for virkelig å utvikle enhetsfronten, for å dra de bredeste massene inn i kampen mot fascismen.

Kommunistene og alle revolusjonære må streve etter å skape valgte (og i fascistiske diktaturland slike som er sammensatt av de mest ansette deltakerne i enhetsfrontsbevegelsen) klasseorganer som står utafor partiene, på arbeidsplassene, blant de arbeidsløse, i arbeiderdistriktene og blant småkårsfolk i by og på land. Bare slike organer kan gjennom enhetsfrontbevegelsen omfatte også de veldige uorganiserte arbeidende massene, fremme utviklinga av massenes initiativ i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og reaksjonen, og på grunnlag av dette fremme utdanninga av de nødvendige tallrike arbeideraktivister for enhetsfronten, fostre hundre- og tusentalls partiløse bolsjeviker i de kapitalistiske landa.

Organiserte arbeideres felles aksjoner er begynnelsen, grunnlaget. Men vi må ikke miste av syne at de uorganiserte massene utgjør det overveldende flertallet av arbeiderne. Såleis utgjør f. eks. i Frankrike tallet på organiserte arbeidere – kommunister, sosialister og fagforeningsmedlemmer av ulike retninger – tilsammen omkring *en million*, mens det samla antallet arbeidere er *elleve millioner*. I England tilhører omkring *fem millioner* arbeidere fagforeningene og partiene av alle retninger. Samtidig er det samla antallet av arbeiderne *fjorten millioner*. I Amerikas Forente Stater finnes det omkring *fem millioner* organiserte arbeidere, mens det til sammen finnes *trettiåtte millioner*. Omtrent det samme forholdet har vi også i ei rekke andre land. I »normale» tider står denne massen hovedsakelig utafor det politiske livet. Men nå kommer denne veldige massen stadig mer i bevegelse, den trekkes inn i det politiske livet og trer inn på den politiske arenaen.

Danninga av klasseorganer som står utafor partiene er den beste formen for opprettinga, utvidinga og styrkinga av enhetsfronten blant de brede lag av massene. Disse organene vil også danne det beste bolverk mot alle forsøk fra enhetsfrontens motstanderes side på å rokke ved arbeiderklassens voksende aksjonsenhet.

DEN ANTI-FASCISTISKE FOLKEFRONTEN

I mobiliseringa av de arbeidende massene til kamp mot fascismen er danninga av en *bred anti-fascistisk folkefront* på grunnlag av den *proletariske enhetsfronten* en særlig viktig oppgave. Framgangene i hele proletariatets kamp er nært knytta sammen

med opprettinga av et kampforbund mellom proletariatet og de arbeidende bøndene samt hovedmassen av småborgerskapet i byene, som sammen utgjør flertallet av befolkninga sjøl i de industrielt utvikla landa.

Fascismen som ønsker å vinne disse massene, forsøker i sin agitasjon å stille de arbeidende massene i by og på land opp mot det revolusjonære proletariatet ved å skremme småborgeren med »den røde fares» spøkelse. Vi må *vende* dette våpnet mot dem som holder det og vise de arbeidende bøndene, handverkerne og de arbeidende intellektuelle hvor den virkelige faren truer dem fra: vi må *vise dem konkret* hvem som lesser skatter og avgifter på bonden og presser åkerrenter ut av han; hvem som sjøl har den beste jorda og alle rikdommene; hvem som driver bonden og hans familie bort fra jordlappen deres og prisgir dem arbeidsledighet og fattigdom. Vi må konkret påvise tålmodig og utrettelig forklare hvem som ruinerer handverkerne og de småindustrielle gjennom skatter og avgifter, høye leier og en konkurranse som det er umulig for dem å stå mot; hvem som driver de brede massene av arbeidende intellektuelle ut på gata og gjør dem arbeidsløse.

Men dette er *ikke tilstrekkelig*.

Det grunnleggende, det mest avgjørende for oppretting av den anti-fascistiske folkefronten er resolutt *aksjon fra det revolusjonære proletariatets side* til forsvar for disse lagas og særlig de arbeidende bøndenes krav, som svarer til proletariatets grunnleggende interesser, og sammenknytting av disse krava med arbeiderklassens krav i løpet av kampen.

Av stor betydning for danninga av den anti-fascistiske folkefronten er at en på riktig vis nærmer seg de organisasjoner og partier som betydelig antall av de arbeidende bøndene og hovedmassen av byens småborgerskap tilhører.

I de kapitalistiske land står ennå de fleste av disse partiene og organisasjonene, både de politiske og de økonomiske, under borgerskapets innflytelse og følger borgerskapet. Den samfunnsmessige sammensettinga av disse partiene og organisasjonene er uensarta. De omfatter rikbønder side om side med jordløse bønder, store forretningsmenn ved sida av små kremmere. Men ledelsen i dem ligger hos de førstnevnte, hos storkapitalens agenter. Dette forplikter oss til å nærme oss disse organisasjonene *på forskjellig vis*, å ta hensyn til at medlemsmassen ikke kjenner ledelsens virkelige politiske karakter. Under bestemte vilkår kan og må vi innrette våre anstrengelser på å vinne disse partiene og organisasjonene eller enkelte deler av dem over på den anti-fascistiske folkefrontens side, trass i deres borgerlige ledelse. Dette er f. eks. tilfelle i dag i Frankrike med det radikale partiet, i de Forente Stater med de ulike farmerorganisasjonene, i Polen med »Stronnictwo Ludowe», i Jugoslavia med det kroatisk bondepartiet, i Bulgaria med Landbrukerforbundet, i Grekenland med agraristene osv. Men uansett om det finnes noen utsikter for å trekke slike partier og organisasjoner til folkefronten må vår taktikk *under alle omstendigheter* være innretta på å trekke småbøndene, handverkerne, de småindustrielle osv. som tilhører dem, inn i den anti-fascistiske folkefronten.

Dere ser såleis at vi her over hele linja må gjøre slutt på de tendensene som ikke sjelden har forekommet i vår praksis til ikke å bry seg om eller ringeakte de ulike organisasjoner og partier som bondene, handverkerne og småborgerskapets masser i byene tilhører.

Kapitlet går her over til å behandle konkrete problemer for enhetsfronten i ei rekke av de viktigste kapitalistiske landa. Følgende avsnitt behandler bl. a. de skandinaviske landa:

ENHETSFRONTEN I DE LANDA DER SOSIALDEMOKRATENE SITTER I REGJERINGA

Kampen for opprettinga av enhetsfronten reiser også et annet svært viktig problem, nemlig problemet om enhetsfronten i de landa som har sosialdemokratisk regjering eller ei koalisjonsregjering der det deltar sosialister, ved makta, sånn som f. eks. i Danmark, Norge, Sverige, Tsjekkoslovakia og Belgia.

Vår absolutt avvisende innstilling til de sosialdemokratiske regjeringene, som er kompromissregjeringer med borgerskapet, er velkjent. Vi betrakter likevel ikke ei *sosialdemokratisk regjering* eller en regjeringskoalisjon mellom det sosialdemokratiske partiet og de borgerlige partiene som et *uoverstigelig* hinder for oppretting av enhetsfront med sosialdemokratene i bestemte spørsmål. Vi mener at også i dette tilfellet er en enhetsfront til beskyttelse av det arbeidende folkets livsinteresser og i kampen mot fascismen fullt ut *mulig* og *nødvendig*. Det er klart at i de land der det deltar representanter for det sosialdemokratiske partiet i regjeringa, utgjør den sosialdemokratiske ledelsen den sterkeste *motstanden* mot den proletariske enhetsfronten. Dette er fullt ut forståelig. De vil jo vise borgerskapet at de bedre og dyktigere enn noen annen forstår å holde de misnøyde arbeidermassene i tømme og beskytte dem mot kommunistisk innflytelse. Det faktum at sosialdemokratiske ministre stiller seg avvisende til den proletariske enhetsfronten kan likevel på ingen måte rettferdiggjøre en tilstand, der *kommunistene ikke gjør noe for å få istand proletariatets enhetsfront*.

Våre kamerater i de skandinaviske land følger ofte den minste motstands vei, *idet de begrenser seg til propagandistisk avsløring av den sosialdemokratiske regjeringa*. Dette er et mistak. I Danmark f. eks. har de sosialdemokratiske lederne sittet i regjeringa de ti siste åra, og kommunistene har i ti år gjentatt dag ut og dag inn at dette er ei borgerlig, kapitalistisk regjering. Man tør anta at de danske arbeiderne kjenner til denne propagandaen. Den kjensgjerning at et betydelig flertall i alle fall stemmer for det sosialdemokratiske regjeringspartiet, viser bare at kommunistenes propagandistiske avsløring av regjeringa *ikke er tilstrekkelig*, men *ikke* at disse hundretusentalls arbeiderne er fornøyd med alle de sosialdemokratiske ministrenes regjeringsåtgjerder. Nei, de er *ikke fornøyd* med at den sosialdemokratiske regjeringa med sitt såkalte »krigsforlik» hjelper storkapitalistene og godseierne og ikke arbeiderne

og de fattige bøndene; at de ved sin forordning av januar 1933 har berøvet arbeiderne *streikeretten*; at den fatter beslutninger om å *utruste politiet med nye våpen*; at den sosialdemokratiske regjeringa har gjort utkast til en farlig *anti-demokratisk valgreform* (med betraktelige innskrenkinger i antallet riksdagsmenn). Jeg tar vel neppe feil, kamerater, om jeg påstår at 99 % av Danmarks arbeidere *ikke godkjenner* slike politiske åtgjerder fra de sosialdemokratiske lederne og ministrene.

Kan ikke kommunistene oppfordre fagforeningene og de sosialdemokratiske organisasjonene i Danmark til å ta et eller annet av disse aktuelle spørsmålene opp til behandling, til å si si mening om det og til i fellesskap gå inn for den proletariske enhetsfronten for å gjennomføre arbeidernes krav? I oktober i fjor, da våre danske kamerater henvendte seg til fagforeningene med ei oppfordring om å ta stilling mot senkinga av arbeidsledighetsunderstøttelsen og for fagforeningenes demokratiske rettigheter, sluttet omkring 100 lokale fagforeninger seg til enhetsfronten.

I *Sverige* sitter for tredje gang ei sosialdemokratisk regjering ved makta, men de svenske kommunistene har i lang tid avstått fra å anvende seg av enhetsfronttaktikken i praksis. Hvorfor? Var de mot enhetsfronten? Nei, sjølsagt var de prinsipielt for enhetsfronten, for enhetsfronten i *allmennhet*, men de har ikke forstått under hvilke omstendigheter, på hvilke spørsmål og til forsvar for hvilke krav en med framgang kunne opprette en proletarisk enhetsfront, hvor og hvordan en skulle ta fatt. Noen måneder før den sosialdemokratiske regjeringa ble danna, førte det sosialdemokratiske partiet under valgkampen fram ei plattform som inneholdt ei rekke krav, som nettopp kunne vært tatt opp i en plattform for den proletariske enhetsfronten. For eksempel parolene: *»Mot tollavgiftene»*, *»Mot militariseringa»*, *»Slutt på forhalinga av arbeidsledighetsforsikringa»*, *»Sikring av en tilstrekkelig alderdomspensjon»*, *»Forbud mot organisasjoner som Munk-korpset»*, *»Ned med de borgerlige partienes krav om klasselovgivning mot fagforeningene»*.

Over en million arbeidende i Sverige stemte i 1932 for disse krava som ble fremmet av sosialdemokratene og hilste i 1933 danninga av den sosialdemokratiske regjeringa med håp om at disse krava nå skulle innfris. Hva ville vært mer naturlig i denne situasjonen, og hva ville vært mer i samsvar med arbeidernes krav, enn om det kommunistiske partiet hadde vendt seg til alle sosialdemokratiske og faglige organisasjoner med forslag om å iverksette felles aksjoner for å *gjennomføre disse krava som det sosialdemokratiske partiet hadde framsatt*.

Dersom det virkelig hadde lyktes å mobilisere de brede massene for disse krava som var framsatt av sosialdemokratene sjøl og å samle de sosialdemokratiske og kommunistiske arbeiderorganisasjonene til en enhetsfront, så ville uten tvil *Sveriges arbeiderklasse* ha vunnet på det. De sosialdemokratiske statsrådene ville sjølsagt ikke ha gledet seg særlig over det, for i så fall var regjeringa blitt tvunget til å oppfylle i det minste noen krav. I alle fall ville det ikke ha gått som det nå har gått, at regjeringa i stedet for å oppheve tollene har *hevet* en del tollsatser, at den i stedet

for å innskrenke militarismen har økt militærbudsjettet og i stedet for å avvise alle lover som rettet seg mot fagforeningene, *sjøl* har framlagt slike lovforslag i riksdagen. Riktignok har Sveriges Kommunistiske Parti i samband med det siste spørsmålet gjennomført en god massekampanje i den proletariske enhetsfrontens ånd og har oppnådd at til og med den sosialdemokratiske riksdagsfraksjonen til sjuende og sist så seg tvunget til å stemme mot regjeringas lovforslag, og at dette derfor inntil videre er blitt forkasta.

De *norske* kommunistene handlet riktig da de oppfordret Arbeiderpartiets organisasjoner til felles demonstrasjoner 1. mai, og framsatte ei rekke krav, som i grunnen falt sammen med Det Norske Arbeiderpartiets valgplattform. *Sjøl* om dette skrittet mot enhetsfronten var svakt forberedt og Det Norske Arbeiderpartiets ledelse tok stilling mot det, fant det likevel sted *enhetsfrontdemonstrasjoner på tretti steder*.

Tidligere fryktet mange kommunister at det skulle være et uttrykk for opportunisme, om de ikke svarte på *hvert* krav som ble satt fram av sosialdemokratiet med egne krav som var dobbelt så radikale. Dette var et naivt mistak. Dersom sosialdemokratene f. eks. framsetter krav om oppløsning av de fascistiske organisasjonene, så behøver vi ikke føye til: »og oppløsning av statspolitiet» (fordi dette er et krav som det er formålstjenlig å reise under andre omstendigheter). Vi må i stedet si til de sosialdemokratiske arbeiderne: vi er forberedt til å godta disse krava fra deres parti som den proletariske enhetsfrontens krav og til å kjempe for gjennomføringa av dem til det siste. La oss gå til kamp sammen.

Også i *Tsjekkoslovakia* kan og må en utnytte visse krav som er framsatt av tsjekkiske og tyske sosialdemokrater og av de reformistiske fagforeningene til å opprette arbeiderklassens enhetsfront. Når sosialdemokratiet f. eks. krever sysselsetting for de arbeidsløse eller — slik det gjorde allerede i 1927 — krever oppheving av de lover som innskrenker kommunenes sjølstyre, så må en på hvert sted, i hvert distrikt, konkret utarbeide disse krava og hand i hand med de sosialdemokratiske organisasjonene kjempe for at de virkelig skal gjennomføres. Eller når de sosialdemokratiske partiene tordner mot de fascistiske representantene innafor statsapparatet »i allmennhet», må vi innafor hvert distrikt trekke de *konkrete fascistiske talsmennene* fram i dagslyset og sammen med de sosialdemokratiske arbeiderne gå til aksjon for å få ham fjerna fra de statlige institusjonene.

I *Belgia* har det sosialdemokratiske partiet med Emil Vandervelde i spissen trådt inn i koalisjonsregjeringa. Denne »framgangen» tilkjempa de seg gjennom si langvarige og omfattende kampanje for to hovedkrav: 1. *oppheving av nødsforanstaltningene* og 2. *gjennomføring av de Man-planen*. Det første spørsmålet er særlig viktig. Den forrige regjeringa hadde fastsatt 150 reaksjonære nødsforordninger, som pålegger det arbeidende folket en svært tung bør. Disse må straks oppheves. Dette var det sosialistiske partiets krav. Men har den nye regjeringa opphevd mange av

disse nødsforanstaltningene? Den har ikke opphevd en eneste en. Den har bare mildnet noen av nødsforanstaltningene litt for å gi en slags »symbolsk gjenytelse» for de storartede løftene, som Belgias sosialistiske ledere hadde gitt (i likhet med den »symbolske dollar» som noen europeiske makter tilbød Amerika i erstatning for de millioner av dollar de skyldte på krigsgjelda).

Hva gjennomføringa av den vidt omtalte de Man-planen angår, så tok saka ei vending som var fullstendig uventa for de sosialdemokratiske massene: de sosialdemokratiske ministrene forklarte at en *først måtte overvinne den økonomiske krise* og at bare de delene av de Man-planen kan gjennomføres som innebærer ei forbedring av industrikapitalistenes og bankenes stilling, og først seinere kan en gjennomføre åtgjerder for å lette arbeidernes stilling. Men *hvor lenge* må arbeiderne vente på *sin* del av den »velstand» som de Man-planen lover ut? Over de belgiske bankierene har det alt falt ei veritabel *skur av gull*. Den belgiske francens verdi er blitt senka med 28 %, og ved denne manipulasjonen har bankierene kunnet høste inn 4 1/4 milliarder francs som trofeer på lønsmottakernes bekostning og på småkårsfolks sparepenger. Hvordan stemmer dette med innholdet i de Man-planen? Dersom vi skulle sette lit til ordlyden i planen, så utlover den »represalier mot monopolmisbruk og spekulasjonsmanøvrer».

På grunnlag av de Man-planen har regjeringa tilsatt en kommisjon for å overvåke bankene. Men denne kommisjonen *består av bankierer*, som nå lystig og ubekymret overvåker seg sjøl.

De Man-planen lover også ut ei rekke andre bra saker: *»kortere arbeidstid», »normalisering av lønningene», »minimumslønn», »organisering av et altomfattende sosialforsikringssystem», »bedre levevilkår gjennom ny boligbygging»* osv. Alt dette er krav som vi kommunister kan støtte. Vi må vende oss til Belgias arbeiderorganisasjoner og si: Kapitalistene har alt fått nok og til og med for mye. La oss kreve av de sosialdemokratiske ministrene at de oppfyller de løftene de har gitt arbeiderne. La oss slutte oss sammen i *enhetsfront* for *framgangsrikt å forsvare* våre interesser. Minister Vandervelde, vi støtter de krava for arbeiderne som er tatt opp i *Deres* plattform, men vi erklærer åpent: Vi tar disse *alvorlig*, vi vil ha handling og ikke tomme ord, og derfor forener vi hundretusener av arbeidere *til kamp* for disse krava!

Ved at kommunistene i de land der det finnes ei sosialdemokratisk regjering, utnytter tilsvarende enkeltkrav fra de sosialdemokratiske partienes egen plattform og de sosialdemokratiske ministrenes valgløfter som utgangspunkt for felles aksjoner med sosialdemokratiske partier og organisasjoner, kan de seinere lettere utvikle en kampanje for oppretting av enhetsfront på grunnlag av ei rekke andre av massenes krav i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og krigsfaren.

Videre må en ha i minne at om felles aksjoner med sosialdemokratiske partier og organisasjoner i allmennhet krever at kommunistene foretar en alvorlig og begrunna

kritikk av sosialdemokratiet som det ideologiske og praktiske uttrykket for klasse-samarbeid med borgerskapet, krever at de utrettelig og kameratslig klargjør kommunismens program og parole for de sosialdemokratiske arbeiderne, så er denne oppgava særlig viktig i kampen for enhetsfronten i de landa der det finnes sosialdemokratiske regjeringer.

I det følgende behandler Dimitrov den anti-fascistiske enhetsfronten og fagforeningsarbeidet. Bl. a. understreker han her sterkt Lenins og Stalins kommunistiske prinsipp om at kommunistene plikter å arbeide innafor de reformistisk ledete fagforeningene. I avsnittet etter det behandles spesielt de *kommunistiske ungdomsforbundenes* mangler og svakheter, og deres særskilte oppgaver i den anti-fascistiske enhetsfronten:

ENHETSFRONTEN OG UNGDOMMEN

Kamerater! Jeg har alt påvist hvilken betydning det hadde for fascismens seier at den trakk ungdommen inn i de fascistiske organisasjonene. Når vi snakker om ungdommen, må vi åpent erklære: Vi har forsømt vår oppgave å trekke massene av arbeidende ungdom inn i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og mot krigsfaren; vi har forsømt denne oppgava i ei rekke land. Vi har undervurdert den veldige betydninga ungdommen har i kampen mot fascismen. Vi har ikke alltid tatt hensyn til ungdommens særskilte økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Vi har heller ikke egnet den nødvendige oppmerksomhet til den revolusjonære oppfostringa av ungdommen.

Alt dette er blitt utnytta svært dyktig av fascismen, og i noen land, særlig i Tyskland, har den samlet store deler av ungdommen mot proletariatet. En bør ha for øye at fascismen ikke lokker ungdommen til seg bare gjennom den militære romantikken. Den før og kler en del av den i sine militære avdelinger, den skaffer andre arbeid, den oppretter til og med såkalte kulturelle anstalter for ungdommen og forsøker på det viset å gi ungdommen tro på at de virkelig vil og kan skaffe den arbeidende ungdomsmassen klær, mat og utdanning og sikre den arbeid.

I ei rekke kapitalistiske land er våre kommunistiske ungdomsforbund ennå sekteriske organisasjoner skilt fra massene. Deres hovedsvakhet består i at de ennå forsøker å kopiere de kommunistiske partiene og deres arbeidsformer og arbeidsmetoder, idet de glemmer at det kommunistiske ungdomsforbundet *ikke er ungdommens kommunistiske parti*. De tar ikke tilstrekkelig hensyn til at det kommunistiske ungdomsforbundet er en organisasjon som har sine egne oppgaver. Dets metoder og former for arbeid, oppfostring og kamp må være tilpasset ungdommens konkrete nivå og behov.

Våre ungkommunistiske kamerater har vist uforglemmelige eksempler på heltemot i kampen mot de fascistiske voldshandlingene og den borgerlige reaksjonen. Men de er ennå ikke i stand til gjennom konkret og energisk arbeid å rykke ungdomsmassene unna fiendtlig innflytelse. Det vises ved motstanden mot å arbeide i de

fascistiske masseorganisasjonene, som i dag ennå ikke er overvunnet, og at de ikke alltid nærmer seg den sosialistiske og ikke-kommunistiske ungdommen på riktig vis.

Ansvar for alt dette ligger sjølsagt også i høy grad på de kommunistiske partiene, som må lede og støtte opp om de kommunistiske ungdomsforbundene i deres arbeid. Ungdomsproblemet er jo ikke bare det kommunistiske ungdomsforbunds problem. *Det er et problem for hele den kommunistiske bevegelsen.* I kampen for ungdommen må de kommunistiske partiene og de ungkommunistiske organisasjonene gjøre ei avgjørende vending. I de kapitalistiske landa er hovedoppgaven til den kommunistiske ungdomsbevegelsen å gå djervt inn for å virkeliggjøre *enhetsfronten*, for å organisere og slutte sammen den arbeidende unge generasjonen. Hvilken veldig innflytelse alt det første steget i denne retningen har på den revolusjonære ungdomsbevegelsen, viser eksemplene fra *Frankrike* og de *Forente Stater* den siste tida. I disse landa trengte en bare begynne å gjennomføre enhetsfronten for at en straks vant betydelige framganger. På den internasjonale enhetsfrontens område er det i samband med dette også verdt å legge merke til det framgangsrike initiativet som anti-fascistene og anti-krigskomiteen har tatt for oppretting av internasjonalt samvirke mellom alle *ikke-fascistiske* ungdomsorganisasjoner.

Disse framgangene for enhetsfrontbevegelsen blant ungdommen den siste tida viser også at formene for ungdommens enhetsfront ikke må anvendes sjablongmessig, at de ikke ubetinget må være de samme som de vi møter i de kommunistiske partienes praksis. De kommunistiske ungdomsforbundene må med alle middel streve etter å slutte sammen alle krefter som de ikke-fascistiske masseorganisasjonene råder over, og også være forberedt på å danne felles organisasjoner av ulike slag til kamp mot fascismen, mot ungdommens uhørte rettsløshet og militariseringa av den, for den unge generasjonens økonomiske og kulturelle rettigheter, for å vinne denne ungdommen, hvor den enn befinner seg, for den anti-fascistiske fronten: i fabrikkene, i arbeidstjenesteleirene, i arbeidsformidlinga, i kasernene og i flåten, i skolene eller i ulike idretts-, kulturelle og andre organisasjoner.

Idet de bygger ut og styrker de kommunistiske ungdomsforbundene, må våre ungkommunistiske kamerater alltid streve etter å danne anti-fascistiske sammenlutninger mellom de kommunistiske og sosialistiske ungdomsforbundene på klassekampens grunn.

Deretter tar Dimitrov opp forutsetningene for at den brede massen av de arbeidende kvinnene skal kunne dras med i enhetsfronten. Han går så over til å behandle *den anti-imperialistiske enhetsfronten*, og understreker her nødvendigheten av væpna kamp. Han sier bl. a.:

(OM KINA)

I *Kina*, der folkebevegelsen alt har ført til danning av sovjetområder på et betydelig territorium av landet og til organiseringa av en mektig Rød Arme, har den japanske imperialismens plyndringsoffensiv og Nanking-regjeringas forræderi satt

det store kinesiske folks nasjonale eksistens på spill. Bare de kinesiske sovjetene kan opptre som et forenende sentrum i kampen mot imperialistenes trellbinding og oppdeling av Kina, som et forenende sentrum som vil samle alle anti-imperialistiske krefter omkring det kinesiske folks nasjonale frigjøringskamp.

Vi godkjenner derfor det initiativ vårt modige kinesiske kommunistiske broderparti har tatt for danninga av en bredest mulig anti-imperialistisk enhetsfront mot den japanske imperialismen og dens kinesiske agenter, en enhetsfront med alle de organiserte krefter som finnes på Kinas territorium, og som er beredt til virkelig å kjempe for sitt lands og sitt folks redning.

Jeg er overbevist om at jeg uttrykker hele kongressens følelser og tanker når jeg erklærer: i hele det revolusjonære verdensproletariatets navn sender vi vår flammende broderhilsen til alle Kinas sovjetere, til det kinesiske revolusjonære folket. (*Stormende bifall, alle reiser seg.*) Vi sender våre flammende broderhilsner til Kinas heltmodige, i tusen slag prøvete Røde Arme. (*Stormende bifall.*) Og vi forsikrer det kinesiske folket om at vi er fast besluttet på å støtte opp om dets kamp for frigjøring fra alle imperialistiske røvere og deres kinesiske agenter. (*Stormende bifall, alle reiser seg. Minuttlang hyldest. Hilsningsrop fra alle delegater.*)

Neste avsnitt omhandler de spesielle krava som må oppfylles for at det skal være riktig å danne *enhetsfrontregjering*. Det understrekes at »denne regjeringa kan ikke bringe *endelig redning*». Følgelig må hensikten være »å forberede seg til den sosialistiske revolusjonen». Bare *sovjetmakta* kan bringe redningen».

Til slutt i andre del retningslinjer for det ideologiske massearbeidet som skal underbygge enhetsfronten:

DEN IDEOLOGISKE KAMPEN MOT FASCISMEN

Ei av de svakeste sidene ved våre partiers anti-fascistiske kamp består i at de *ikke reagerer tilstrekkelig og i rett tid på fascismens demagogi* og ennå til denne dag fortsatt behandler kampen mot den fascistiske ideologien med ringeakt. Mange kamerater trodde ikke at en så reaksjonær avart av borgerlig ideologi som fascismens ideologi, som i sin urimelighet ofte utarter til reine vanvidd, overhodet er i stand til å vinne innflytelse over massene. Det var en stor feil. Kapitalismens langt framskredne forråtning trenger inn til margen av dens ideologi og kultur, og de brede folkemassenes fortvilte stilling gjør visse lag mottakelig for smitte fra det ideologiske avfallet av denne forråtnelsen.

Styrken av fascismens ideologiske smitte må ikke i noe tilfelle undervurderes. Tvert om må vi på vår side utvikle en omfattende ideologisk kamp på grunnlag av en klar, folkelig argumentasjon, ved å nærme oss det særegne ved folkemassenes nasjonale psyke på et vel overveid og riktig vis.

Fascistene roter gjennom hele *historia* til hvert folk for å framstille seg som etterfølgerne og videreførerne av alt det som er opphøgd og heltemodig i dets fortid, og alt som har vært fornedrende og krenkende for folkets nasjonalfølelse utnytter de som våpen mot fascismens fiender. I Tyskland utgis det hundretalls bøker som bare har ett formål: å i fascistisk stil forfalske det tyske folkets historie. De nybakte fascistiske historikerne forsøker å framstille Tysklands historie som om det i kraft av en »historisk lov» finnes ei utviklingslinje som løper som en rød tråd gjennom 2 000 år, som leder til at en nasjonal »redningsmann» står fram på den historiske scenen, det *tyske* folkets »Messias», den kjente »korporalen» av *østerrisk* avstamming! I disse bøkene framstilles det tyske folkets største menn i det forgagne som fascister, og de store bondebevegelsene framstilles som de direkte forløperne til den fascistiske bevegelsen.

Mussolini bestreber seg krampaktig på å ta Garibaldi's helteskikkelse til inntekt for seg. De franske fascistene kårer Jeanne d'Arc til sin heltinne. De amerikanske fascistene appellerer til den amerikanske frigjøringskrigens tradisjoner, til Washingtons og Lincolns minne. De bulgarske fascistene utnytter den nasjonale frigjøringsbevegelsen på sytti-tallet og dens helter Wasil Levski, Stefan Karadsh osv., som er elsket av folket.

De kommunister som tror at alt dette ikke angår arbeiderklassens sak, som ikke gjør noe for å opplyse de arbeidende massene om deres eget folks fortid på et riktig historisk vis, i virkelig marxistisk, i leninistisk-marxistisk, i Lenins og Stalins ånd, *for å knytte deres nåværende kamp sammen med sitt folks revolusjonære tradisjoner i det forgangne*, slike kommunister overlater frivillig alt det som er verdifullt i nasjonens fortid til de fascistiske falsknerne, sånn at de kan fordømme folke-massene. (Bifall.)

Nei, kamerater! *Hvert viktig spørsmål, ikke bare i nåtida og framtida, men også i vårt folks fortid, angår oss.* Vi kommunister driver ikke trangsynt politikk for arbeidernes snevert faglige interesser. Vi er ingen innskrenka fagforeningsfunksjonærer eller ledere av middelalderske handverker- eller svennelaug. Vi er representanter for klasseinteressene til den viktigste og største klassen i det moderne samfunn, for arbeiderklassen, som er kallet til å frigjøre menneskeheten fra det kapitalistiske samfunnets lidelser, for arbeiderklassen, som alt på en sjettedel av jordkloden har kastet av seg kapitalismens åk og her er den herskende klassen. Vi forsvarer livs-interessene til alle utbytta arbeidende lag, dvs. det overveldende flertallet i hvert kapitalistisk land.

Vi kommunister er *uforsønlige prinsipielle motstandere* av den borgerlige nasjonalismen i alle dens avskygninger. Men vi er *ikke tilhengere av den nasjonale nihilismen* og må aldri opptre som det. Oppgaven å oppfostre arbeiderne og alle arbeidende i den proletariske internasjonalismens ånd er en grunnleggende oppgave for ethvert

kommunistisk parti. Men den som tror at dette berettiger eller til og med nøder han til å forakte alle nasjonale følelser blant de brede massene, han er langt fra den virkelige bolsjeviken og har ikke forstått noe av Lenins og Stalins lære om det nasjonale spørsmål. (*Bifall.*)

Lenin, som alltid og konsekvent bekjempet den borgerlige nasjonalismen, har i sin artikkel »Om storrussernes nasjonalstolthet» fra 1914 gitt oss et eksempel på hvordan spørsmålet om de nasjonale følelsene skal behandles på riktig vis: Han skrev:

»Er da følelsen av nasjonalstolthet fremmed for oss klassebevisste storrussiske proletarer? Sjølsagt ikke! Vi elsker vårt språk og vårt hjemland, vi arbeider i første rekke for at *dets* arbeidende masser (dvs. ni tideler av *dets* befolkning) skal heves opp til et bevisst liv som sømmer seg demokrater og sosialister. Det smerter oss mer enn andre å se og føle hvilke voldshandlinger, hvilken undertrykkelse, hvilke forhånelser tsarens bødler, godseierene og kapitalistene utsetter vårt vakre hjemland for. Vi er stolte over at disse voldshandlingene har framkalt motstand i vår midte, i storrussernes leir, og at Radisjtsjev, dekabristene og de intellektuelle revolusjonære på sytti-tallet har gått fram av *denne* leiren, at den storrussiske arbeiderklassen i 1905 skapte et mektig revolusjonært masseparti . . .

Vi er fylt av nasjonal stolthet, for den storrussiske nasjonen har *også* frambrakt en revolusjonær kiasse, har *også* bevist at den er i stand til å gi menneskeheten store forbilder i kampen for friheten og for sosialismen, og ikke bare store promoger, mange galger og torturkammer, tung hungersnød og nedrig kryperi for prester, tsarer, godseiere og kapitalister.

Vi er fylt av nasjonal stolthet, og nettopp derfor hater vi *særskilt vår* trellbundne fortid . . . og vår trellbundne nåtid, der de samme godseierne, understøtta av kapitalistene, fører oss i krig for å kreve Polen og Ukraina, for å kue de demokratiske bevegelsene i Persia og Kina, for å styrke banden av Romanover, Bobrinskier, Purisjkevitsjer, som er en skam for vår storrussiske nasjonalfølelse.»

Slik skrev Lenin om nasjonalstoltheten.

Jeg tror, kamerater, at jeg ikke handlet uriktig under Leipzig-prosessen, når jeg på fascistenes forsøk på å håne det bulgarske folket som et barbarisk folk, forsvarte den nasjonale æren til det bulgarske folkets arbeidende masser, som oppofrende kjemper mot de fascistiske usurpatorene, de virkelige barbarene og ville (*stormende og vedvarende bifall*), og når jeg erklærte at jeg ikke hadde noen grunn til å skamme meg over at jeg er bulgarer, men at jeg tvert om er stolt over å være en sønn av den heltemodige bulgarske arbeiderklassen. (*Bifall.*)

Kamerater! Den proletariske internasjonalsmen må så og si »akklimatisere» seg i hvert land for å slå djupe røtter i hjemlandets jord. De *nasjonale formene* for den proletariske klassekampen og arbeiderbevegelsen i de enkelte land står ikke i motsetning til den proletariske internasjonalsmen, tvert om, nettopp i disse formene kan en framgangsrikt forsvare også proletariatets *internasjonale interesser*.

Sjøløst må en over alt og i alle tilfeller avsløre og bevise konkret for massene at det fascistiske borgerskapet under påskudd av å forsvare de allmenne nasjonale interessene, driver sin egoistiske politikk for å undertrykke og utbytte sitt eget folk, for å utplyndre og trellbinde andre folk. Men en må ikke *innskrenke* seg til det. En må samtidig vise gjennom arbeiderklassens kamp og det kommunistiske partiets aksjoner at proletariatet, som reiser seg til kamp mot enhver trellbinding og mot enhver nasjonal undertrykking, er den *eneste* virkelige forkjemperen for folkets nasjonale frihet og uavhengighet.

Proletariatets interesser i klassekampen mot sitt eget lands utbyttere og undertrykkere står ikke i motsetning til ei fri og lykkelig framtid for nasjonen. Tvert om, den sosialistiske revolusjonen vil bety *redningen for nasjonen* og bane vei for den til et høgre oppsving. Ved at arbeiderklassen for tida bygger opp sine klasseorganisasjoner og befester sine stillinger, at den forsvare de demokratiske frihetene og rettighetene, at den kjemper for å styrte kapitalismen, alt *derved* kjemper den for nasjonens framtid.

Det revolusjonære proletariatet kjemper for å redde folkets kultur, for å frigjøre den fra den oppråtnende monopolkapitalens lenker, fra den barbariske fascismen, som øver vold mot den. *Bare* den proletariske revolusjonen kan hindre kulturens undergang, kan bringe den til den høyeste blomstring som en virkelig folkekultur — *nasjonal i formen og sosialistisk i innholdet*, sånn som det foregår for våre øyne i Sovjetunionen under *Stalins* ledelse. (*Bifall.*)

Ikke bare står ikke den proletariske internasjonalsismen i motsetning til de arbeidendes kamp for nasjonal, samfunnsmessig og kulturell frihet i de ulike landa, i stedet trygger den gjennom den internasjonale proletariske solidariteten den *støtte* som er nødvendig for seieren i denne kampen. Proletariatet i de kapitalistiske landa kan seire *bare i det næreste forbund* med det store Sovjetunionens seierrike proletariat. *Bare* ved å kjempe hand i hand med proletariatet i de imperialistiske landa kan kolonifolkene og de undertrykte nasjonale minoritetene tilkjempe seg si frigjøring. *Bare* gjennom et revolusjonært forbund mellom arbeiderklassen i de imperialistiske landa og den nasjonale frigjøringsbevegelsen i koloniene og de andre avhengige landa går veien til seier for den proletariske revolusjonen i de imperialistiske landa, for, som Marx har lært oss, »et folk som undertrykker andre folk, kan ikke være fritt».

De kommunister som tilhører en undertrykt, avhengig nasjon kan ikke opptre framgangsrikt mot sjåvinismen innafor sin egen nasjons rekke, dersom den *ikke samtidig viser* i den praktiske massebevegelsen at de virkelig kjemper for å frigjøre sin nasjon fra et fremmed lands åk. På den andre sida kan heller ikke de kommunister som tilhører en undertrykkernasjon gjøre det som er nødvendig for å oppfostre de arbeidende massene i sin nasjon i internasjonalsismens ånd, *dersom de ikke fører* en energisk kamp mot »sitt eget» borgerskaps undertrykkingspolitikk, for full

sjølbestemmelsesrett for de nasjoner som dette borgerskapet trellbinder. Dersom de ikke gjør dette, letter de heller ikke frigjøringa for de undertrykte nasjonene fra deres nasjonalistiske fordommer.

Bare dersom vi handler i denne ånden, dersom vi i hele vårt massearbeid på en overbevisende måte viser at vi er like fri for både nasjonal nihilisme og borgerlig nasjonalisme, bare i så fall vil vi kunne føre en virkelig framgangsrik kamp mot fascistenes sjåvinistiske demagogi.

Derfor er ei riktig og konkret tillempling av den Leninske og Stalinske nasjonalitetspolitikken så overordentlig viktig. Det er ei *ubetinget forutsetning* for en framgangsrik kamp mot sjåvinismen, hovedverktøyet for fascismens ideologiske innflytelse over massene. (*Bifall.*)

Fra kap.

III. KONSOLIDERINGA AV KOMMUNISTPARTIENE OG KAMPEN FOR PROLETARIATETS POLITISKE ENHET.

Kamerater! I kampen for opprettinga av enhetsfronten øker betydninga av det kommunistiske partiets ledende rolle i overordentlig grad. Bare det kommunistiske partiet er i virkeligheten initiativtakeren, organisatoren og drivkrafta i arbeiderklassens enhetsfront.

De kommunistiske partiene kan sikre mobiliseringa av de bredeste masser av de arbeidende til enhetlig kamp mot fascismen og kapitalens offensiv *bare* dersom de *konsoliderer sine egne rekker allsidig*, utvikler sitt initiativ, gjennomfører en marxist-leninistisk politikk og en riktig, smidig taktikk som tar hensyn til den konkrete situasjonen og klassekreftenes stilling.

KONSOLIDERINGA AV DE KOMMUNISTISKE PARTIENE

I perioden mellom den sjette og den sjuende kongressen har våre partier i de kapitalistiske landa ubestridelig *vokst og blitt betydelig stålsatt*. Men det ville være en svært farlig villfarelse å si seg til ro med det. Jo mer arbeiderklassens enhetsfront kommer til å utvide seg, dess mer vil det komme til å dukke opp nye kompliserte oppgaver for oss og dess mer nødvendig vil det bli for oss å arbeide for å styrke våre partier politisk og organisatorisk. Proletariatets enhetsfront skaper en arbeiderhær som vil kunne fylle sin oppgave dersom det står en ledende kraft i spissen for den, som viser den målet og veien. Denne ledende krafta kan *bare være et sterkt, proletarisk, revolusjonært parti.*

Når vi kommunister setter inn alle krefter for å opprette enhetsfronten, gjør vi det ikke ut fra snevre hensyn, for å verve nye medlemmer til de kommunistiske

partiene. Vi må likevel konsolidere de kommunistiske partiene allsidig og øke deres medlemstall *nettopp fordi* vi alvorlig ønsker å befeste enhetsfronten. Konsolideringa av de kommunistiske partiene er ikke noe snevert partianliggende, men er i hele arbeiderklassens interesse.

De kommunistiske partienes enhet, revolusjonære sammensveising og kampdugelighet er en overmåte verdifull kapital som ikke bare tilhører oss, men hele arbeiderklassen. Vår beredvilighet til å gå til kamp mot fascismen sammen med de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene har vi bundet sammen med og vil vi sammenbinde med uforsonlig kamp mot sosialdemokratismen som det ideologiske og praktiske uttrykket for kompromiss med borgerskapet og følgelig også mot *enhver inntrenging* av denne ideologien i våre egne rekker.

Når vi uredde og beslutsomt gjennomfører enhetsfrontpolitikken, støter vi på hindringer innafor våre egne rekker, som vi for enhver pris må fjerne hurtigst mulig.

Etter Den Kommunistiske Internasjonales sjette kongress ble det i alle kommunistiske partier i de kapitalistiske landa gjennomført en *framgangsrik kamp mot tendensen til opportunistisk å tilpasse seg forholda under den kapitalistiske stabiliseringa og mot smitten av reformistiske og legalistiske illusjoner*. Våre partier rensket rekkene for alskens høgreopportunistar, og styrket derved sin bolsjevikiske enhet og kampdugelighet. Mindre framgangsrikt ble kampen mot *sektarismen* ført, og iblant ble den ikke ført i det hele tatt. Sektarismen framtrådte ikke lenger i primitive, åpne former sånn som i de første åra da Den Kommunistiske Internasjonale besto, men under dekke av formell anerkjenning av de bolsjevikiske tesene, og hemmet utfoldinga av en bolsjevikisk massepolitikk. I vår tid er dette ofte ikke lenger en »barnesjukdom», sånn som Lenin skrev, men en *inngrodd last*, og uten at vi frigjør oss fra denne lasten er det umulig å løse oppgaven å opprette proletarietets enhetsfront og føre massene fram fra reformismens posisjoner til revolusjonens side.

I den nåværende situasjonen er det *framfor alt* sektarismen, den *sjøltilfredse* sektarismen, som vi har kalt den i resolusjonsutkastet, som hindrer vår kamp for å virkeliggjøre enhetsfronten – sektarismen, som er tilfreds med sin *doktrinære innskrenkethet*, sin løsrevethet fra massenes virkelige liv, tilfreds med sine *forenkla metoder* for å løse arbeiderbevegelsens mest sammensatte problemer etter sjablongmessige skjemaer, – sektarismen, som gjør krav på å være allvitende og ser det som overflødig å lære av massene, av arbeiderbevegelsens lekser, kort sagt, sektarismen, som alt er barnelek for. Den sjøltilfredse sektarismen *vil og kan ikke forstå* at det kommunistiske partiets ledelse av arbeiderklassen ikke kan oppnås av seg sjøl. Det kommunistiske partiets ledende rolle i arbeiderklassens kamper må erobres. Til dette trengs ingen deklamasjoner om kommunistenes ledende rolle, en må fortjene, vinne arbeidernes tillit gjennom daglig massearbeid og en riktig politikk. Dette er bare mulig dersom vi kommunister i vårt politiske arbeid tar det virkelige nivået i massenes klassebevissthet, graden av deres revolusjonering, med i rekninga, dersom vi nøkternt

vurderer den konkrete situasjonen, ikke på grunnlag av våre ønsker, men de faktiske tilhøvene. Vi må steg for steg tålmodig lette overgangen til kommunismens posisjoner for massene. Vi må aldri glemme Lenins ord, som på det mest ettertrykkelige advarer oss om at »det gjelder nettopp at en ikke må tro at det som er overvunnet for oss, er overvunnet for klassen, overvunnet for massene.» (*Radikalismen – kommunismens barnesjukdom.*)

Kamerater, finnes det da ikke mange slike doktrinære elementer i våre rekker, som alltid og over alt bare værer fare i enhetsfronttaktikken? For slike kamerater er hele enhetsfronttaktikken en eneste stor fare. Men denne sekteriske »prinsippfastheten» er ikke noe annet enn politisk hjelpesløshet overfor de vansker den direkte ledelsen av massenes kamp byr på.

Sekterismen kommer *særlig* til uttrykk i overvurdering av massenes revolusjonering, i overvurdering av det tempo de forlater reformismens posisjoner i, i forsøk på å hoppe over de vanskelige etappene og de innviklede oppgavene i bevegelsen. Metodene for ledelse av massene er i praksis ofte blitt erstatta med metodene for ledelsen av ei snever partigruppe. En undervurderte krafta i massenes tradisjonelle forbindelser med sine organisasjoner og ledelser, og når massene ikke med en gang rev disse banda over, begynte en å behandle dem like krasst som en behandlet de reaksjonære lederne deres. En har skjematisert taktikken og parolene for alle land, uten å ta særegenheten i den konkrete situasjonen i hvert enkelt land med i rekninga. En ignorerte nødvendigheten av seig kamp blant de brede lag av massene for å vinne massenes tillit, og en forsømte kampen for massenes delkrav og arbeid i de reformistiske fagforeningene og de fascistiske masseorganisasjonene. Enhetsfrontpolitikken ble ofte erstatta med blotte oppmaninger og abstrakt propaganda.

I ikke mindre grad har den sekteriske innstillinga vært til hinder for den riktige utvelginga av folk, skoleringa og utdanninga av *kadrer* som er *forbundet* med massene, som *nyter* massenes tillit, av *revolusjonært stålsatte* kadrer som er *prøvet* i klassekampen, som forstår å forene de *praktiske erfaringene* fra *massearbeidet* med bolsjevikenes prinsippfasthet.

Sekterismen har såleis i betydelig grad sinket veksten av de kommunistiske partiene, vanskeliggjort gjennomføringa av en riktig massepolitikk, hindret utnyttninga av klassefiendens vanskeligheter til å styrke den revolusjonære bevegelsens posisjoner, hindret de kommunistiske partiene i å vinne de brede proletariske massene over på sin side.

Idet vi kjemper på det mest energiske for å utrydde og overvinne de siste restene av den sjøltfredse sekterismen, må vi på alle vis skjerpe vår årvåkenhet overfor og kamp mot høgreopportunismen og alle konkrete utslag av den, idet vi akter på at denne faren kommer til å vokse i samme monn som den brede enhetsfronten utvikles. Vi ser alt tendenser til å nedvurdere det kommunistiske partiets rolle i enhetsfrontens rekker og til forsonlighet overfor den sosialdemokratiske ideologien.

En må ikke tape av syne at enhetsfronttaktikken er en metode til på anskuelig vis å overbevise de sosialdemokratiske arbeiderne om riktigheten av den kommunistiske politikken og det feilaktige ved den reformistiske politikken, *ikke ei forsoning med den sosialdemokratiske ideologi og praksis*. En framgangsrik kamp for opprettinga av enhetsfronten krever ubetinget en stadig kamp innafor våre rekker mot tendensen til å *nedvurdere partiets rolle*, mot de *legalistiske illusjonene*, mot innstilling på *spontanitet og automatisme* både når det gjelder å likvidere fascismen og å gjennomføre enhetsfronten, mot den *minste vakling i øyeblikk da det kreves avgjørende handling*.

»Det er nødvendig», lærer kamerat Stalin oss, »at partiet i sitt arbeid forstår å forene den største prinsippfasthet (som ikke må forveksles med sekterisme!) med mest mulig forbindelser og kontakt med massene (ikke å forveksle med halehengs-politikk!), for ellers er det umulig for partiet ikke bare å lære massene, men også å lære av dem, ikke bare å lede massene og heve dem opp til partiets nivå, men også å lytte til massenes stemme og å finne deres mest brennende behov.» (*Om Tysklands Kommunistiske Partis perspektiver og bolsjevisering, 1925.*)

I neste avsnitt behandles spørsmålet om muligheten for å skape enhetspartier for proletariatet på den kommunistiske internasjonals politiske grunnlag. Dimitrov avslutter kongressens hovedtale med disse ordene:

SLUTNING

Kamerater! Jeg kommer til slutten av min beretning. Dere ser at vi nå under hensyntaken til den endra situasjonen etter den sjette kongress, lærdommene fra vår kamp og idet vi støtter oss på den graden av konsolidering som våre partier alt har oppnådd, i dag stiller ei rekke spørsmål *på en ny måte*, og da i første rekke spørsmålet om enhetsfronten og måten å nærme seg sosialdemokratiet, de reformistiske fagforeningene og de andre masseorganisasjonene på.

Det finnes kloke hoder, som i alt dette værder et avvik fra våre prinsipielle posisjoner, ei slags høgredreining fra bolsjevismens linje. Nå ja, hos oss i Bulgaria sier en at sulten høne alltid drømmer om hirse. (*Munterhet, stormende bifall.*)

La dem tro det, disse politiske høns. (*Munterhet, stormende bifall.*)

Oss interesserer det lite. Det som er viktig for oss, er at våre egne partier og de brede massene i hele verden på riktig vis forstår hva vi strever etter.

Vi ville ikke være revolusjonære marxister, leninister, verdige elever av Marx, Engels, Lenin og Stalin, dersom vi ikke *stilte om* vår politikk og taktikk i samsvar med den endra situasjonen og forskyvningene i den internasjonale arbeiderbevegelsen.

Vi ville ikke være virkelige revolusjonære, dersom vi ikke lærte av vår egen erfaring og av massenes erfaring.

Vi vil at våre partier i de kapitalistiske landa skal stå fram og handle som *virkelige politiske partier for arbeiderklassen*, at de virkelig skal spille rollen som en *politisk faktor* i sitt lands liv, at de alltid fører en *aktiv bolsjevikisk massepolitikk* og ikke *innskrenker seg til bare propaganda og kritikk* og *blotte oppfordringer til kamp for proletariatets diktatur*.

Vi er fiender av all skjemativering. Vi vil ta i betraktning den konkrete situasjonen i hvert øyeblikk og på hvert sted og ikke hvor som helst og over alt handle *etter et fastlagt skjema*, vi vil ikke glemme at kommunistenes stilling ikke kan være *ens* under *ulike* omstendigheter.

Vi vil nøkternt rekne med *alle etapper* i klassekampens utvikling og veksten i klassebevisstheten blant massene sjøl og forstå i hver etappe å finne og løse de *konkrete* oppgavene for den revolusjonære bevegelsen som *svarer* til denne etappen.

Vi vil finne et felles språk med de bredeste massene for å kunne kjempe mot klassefienden, vi vil finne midler og veier for endelig å overvinne *isoleringa av den revolusjonære fortroppen* fra massene av proletariatet og alle arbeidende, og også for å overvinne den skjebnessvangre *isoleringa av arbeiderklassen sjøl* fra dens naturlige forbundsfeller i kampen mot borgerskapet, mot fascismen.

Vi vil trekke stadig bredere masser inn i den revolusjonære klassekampen og lede dem fram til den proletariske revolusjonen, *idet vi går ut fra deres brennende interesser og behov og bygger på deres egen erfaring*.

Etter våre ærerike russiske bolsjevikers eksempel, etter eksempel fra det ledende partiet i Den Kommunistiske Internasjonale, Sovjetunionens Kommunistiske Parti, vil vi forene det *revolusjonære heltemotet* hos de tyske, spanske, østerrikske og andre kommunister med *ekte revolusjonær realisme* og gjøre slutt på de siste restene av skolastisk flisespikkeri i alvorlige politiske spørsmål.

Vi vil ruste våre partier allsidig så de kan løse de overmåte kompliserte oppgavene de står overfor. Med dette formål for øye må vi stadig høyne deres teoretiske nivå, oppfostre dem i den levende marxismen-leninismens ånd og ikke i død doktrinarisme.

Vi må rydde ut av våre rekker den *sjøltilfredse sekterismen*, som først og fremst sperrer veien til massene og hindrer oss i å gjennomføre en virkelig bolsjevikisk massepolitikk. Vi vil på alle måter styrke kampen mot alle konkrete utslag av *høgre-opportunismen*, idet vi tar i betraktning at faren fra denne kanten kommer til å vokse under gjennomføringa av vår massepolitikk og massekamp.

Vi vil at kommunistene i hvert land i rett tid skal trekke og utnytte *alle lærdommer* fra sin egen erfaring som proletariatets revolusjonære fortropp. Vi vil at de *så snart som mulig skal lære seg å seile på klassekampens stormfulle hav*, og ikke stå på stranda som tilskuere som registrerer de framrullende bølgene og venter på pent vær. (*Bifall.*)

Dette er det vi vil!

Og alt dette vil vi fordi arbeiderklassen i spissen for alle arbeidende, sveiset sammen til en revolusjonær millionarme leda av Den Kommunistiske Internasjonale, med en så stor og vis styrmann som vår leder, kamerat Stalin (stormende bifall), bare på dette viset er i stand til å virkelig oppfylle sin historiske misjon – å feie fascismen og sammen med den kapitalismen bort fra jordas overflate!

(Alle reiser seg og hyller kamerat Dimitrov med stormende ovasjoner.

Fra alle kanter roper delegatene på ulike språk: »Hurra, leve kamerat Dimitrov! »

»Internasjonalen» klinger mektig på alle verdens språk." En ny bifallsstorm.

Rop: »Leve kamerat Stalin! Leve kamerat Dimitrov! »

Rop: »Et bolsjevikisk leve for kamerat Dimitrov, Kominterns fanebærer! »

Rop på bulgarsk: »Hurra for kamerat Dimitrov. Den Kommunistiske Internasjonales heltedige forkjemper mot fascismen! »

Delegasjonene synger i tur og orden sine revolusjonære sanger: Italienerne »Bandiera Rossa», polakkene »Til barrikadene», franskmennene »Carmagnole», tyskerne »Roter Wedding», kineserne »Den kinesiske Røde armeens marsj».)

fra

FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN

Sluttord på Den Kommunistiske
Internasjonales verdenskongress,
13. august 1935.

Innledningsvis peker Dimitrov på at kongressen har vist kraftig oppslutning om Kominterns nye linje. Han slår fast at for å sette linja ut i praksis, er det ikke nok med sterk oppslutning, det er også nødvendig at kommunistene behersker den marxist-leninistiske *teorien* og dessuten styrker sine organisasjoner. Han sier bl. a. dette om nødvendigheten av *skolering*:

... vi trenger folk som er rusta med den marxist-leninistiske teoriens kompass. Uten dyktig bruk av dette vil en henfalle til trangsynt praktisisme, miste evnen til å se framover, finne løsninger bare fra det ene tilfellet til det andre, tape av syne det vide kampperspektivet som viser massene hvor vi går, hva vi kjemper for, og hvor vi leder det arbeidende folket.

Han understreker nødvendigheten av å unngå *skjematisering* i kampen mot fascismen. Det er nødvendig å lære å kjenne fienden fra alle sider for å kunne bekjempe han, og ikke en gang vike tilbake for å lære av fienden, dersom det kan bidra til raskere og sikrere å *knekke nakken på han*. Han gjør narr av skjematikere som tror det finnes *facitløsninger* som kan følges når det gjelder å utvikle taktikken for folkefronten:

Forestill dere, kamerater, en skjematiker som står overfor vår revolusjon og med en sann pedants iver konstruerer sitt skjema:

Først proletariatets enhetsfront nedenfra i lokal målestokk;

deretter enhetsfront nedenfra distriktsvis;

deretter enhetsfront ovenfra i samme orden;

videre enhet innafor fagbevegelsen;

deretter trekke de øvrige anti-fascistiske partiene inn;

så en omfattende folkefront ovenfra og nedenfra;

og etter dette må hele bevegelsen heves opp på et høyere nivå, politiseres, revolusjoneres og så videre i samme dur. (*Munterhet.*)

Dere vil si, kamerater, at dette er det rene skjære sludder. Jeg er enig med dere. Men det sørgelige er nettopp at en ennå i den ene eller andre formen ofte kan støte på den slags sekterisk sludder i våre rekker. [— — —]

Såleis, kamerater, kan en ikke når en skal løse spørsmålet om den proletariske fronten og folkefronten gi noen universalresept for alle tilfeller som livet til alle land og alle folk byr på. Universalisme i ei sak som denne, å anvende en og samme resept i alle land, det er — om jeg må si det — ensbetydende med dumhet. Og dumhet må en slå ned, også — eller snarere særlig — når den opptrer under de universelle skjemaers kappe.

Dimitrov peker på at situasjonen på dette tidspunktet (1935) holder på å revolusjonere deler av sosialdemokratiet, og han kommer derfor inn på

(TAKTIKKEN OVERFOR VENSTRESTRØMNINGER BLANT SOSIALDEMOKRATENE)

Den revolusjoneringsprosessen innafor de sosialdemokratiske partiene som nå pågår i alle land, utvikler seg imidlertid ujevnt. En må ikke forestille seg saken som om de sosialdemokratiske arbeiderne som blir revolusjonert, *med en gang* og i massevis, kommer til å gå over til den konsekvente klassekampens posisjoner og uten noen som helst mellomtapper *direkte* forene seg med kommunistene. Dette vil i flere land bli en mer eller mindre vanskelig, mer eller mindre innvikla og langvarig prosess, som i alle fall vesentlig vil avhenge av vår riktige politikk og taktikk. Vi må til og med rekne med muligheten av at noen sosialdemokratiske organisasjoner og partier som går over fra en classesamarbeidsposisjon i forhold til borgerskapet til klassekampens posisjon, for ei tid fortsatt vil bestå som sjølstendige organisasjoner og partier. I så fall kan det sjølsagt ikke være snakk om at slike sosialdemokratiske organisasjoner og partier skal betraktes som ei støtte for borgerskapet.

En kan ikke rekne med at de sosialdemokratiske arbeidere, som står under innflytelse av den tilvante ideologien om classesamarbeid med borgerskapet, som i årtier er blitt innpodet dem, av seg sjøl og av objektive årsaker vil forlate denne

ideologien. Nei. Det er vår, kommunistenes, sak å hjelpe dem til å fri seg fra den reformistiske ideologiens makt. Klargjøringa av kommunismens prinsipper og program må føres tålmodig, på kameratslig vis og i samsvar med det politiske utviklingsnivået hos de enkelte sosialdemokratiske arbeiderne. Vår kritikk av sosialdemokratiet må bli mer konkret og systematisk. Den må grunne seg på de sosialdemokratiske massenes egen erfaring. En må ha i minne at det framfor alt er mulig og nødvendig å lette og påskynde den revolusjonære utviklinga hos de sosialdemokratiske arbeiderne på grunnlag av erfaringene fra deres felles kamp hand i hand med kommunistene mot klassefienden. Det finnes ikke noe mer virksomt middel til å overvinne de sosialdemokratiske arbeidernes vakling og tvil enn deltaking i den proletariske enhetsfronten.

Vi vil gjøre alt det som avhenger av oss for å gjøre det lett for ikke bare de sosialdemokratiske arbeiderne, men også de funksjonærene i de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene, som oppriktig ønsker å gå over til det revolusjonære klassestandpunktet, å arbeide og kjempe sammen med oss mot klassefienden. Men samtidig erklærer vi: De sosialdemokratiske høgere og lavere funksjonærer og arbeidere som fortsetter å støtte opp om de reaksjonære sosialdemokratiske ledernes splittelsesrolle og opptre mot enhetsfronten, og på det viset direkte eller indirekte hjelper klassefienden, de påtar seg dermed et ansvar overfor arbeiderklassen, som ikke er mindre enn det historiske ansvar de bærer, som understøtta den sosialdemokratiske klassesamarbeidspolitikken, som i ei rekke europeiske land tilintetgjorde revolusjonen i 1918 og banet veien for fascismen.

Spørsmålet om innstillinga til enhetsfronten tjener som et vannskille mellom den reaksjonære delen av sosialdemokratiet og de lag av det som er i ferd med å revolusjoneres. Den hjelp vi gir den siste delen, vil bli desto mer effektiv, jo mer vi intensiverer kampen mot den reaksjonære delen av sosialdemokratiet, som danner blokk med borgerskapet. Og også innafor venstre-leiren sjøl kommer de enkelte elementene til å ta sin skjebne i egne hender desto snarere, jo mer energisk kommunistene kjemper for enhetsfront med de sosialdemokratiske partiene. Klassekampens praksis og sosialdemokratiets deltaking i enhetsfrontbevegelsen kommer til å vise hvem i denne leiren som er »venstre» i ord og hvem som virkelig står til venstre.

Dimitrov berører kort spørsmålet om enhetsfrontregjeringa. Han tar så opp *forholdet til det borgerlige demokratiet* og kritiserer frykten hos en del kommunister for å stille krav om demokratiske rettigheter fordi det skal kunne skape »illusjoner» blant massene. Han understreker at det *ikke* er likegyldig for arbeiderne *hvilken form* borgerskapets diktatur tar og slår fast at kommunistene vil *»forsvare hver tomme av de demokratiske vinninger som arbeiderklassen har tilkjempet seg gjennom årelang innbitt kamp, og . . . vil kjempe energisk for å utvide dem.»*

Det følgende behandler forutsetningene for at ei riktig linje skal kunne slå rot i massene: En organisasjon som disponerer kadrene godt, og evne til å henvende seg til massene på en slik måte at linja blir *forstått*:

DET ER IKKE NOK Å HA EI RIKTIG LINJE

Kamerater! Å utarbeide ei riktig linje er sjølsagt det grunnleggende for Den Kommunistiske Internasjonale og hver av dens seksjoner. Men bare det å ha ei riktig linje er ikke tilstrekkelig for å lede klassekampen på konkret vis.

Til dette er det nødvendig å oppfylle ei rekke vilkår, framfor alt følgende:

For det første *organisatorisk sikring* av at alle vedtak som blir fatta blir gjennomført i hele det praktiske arbeidet og at alle hindringer som står i veien blir energisk overvunnet. Kamerat Stalins ord på SUKP(b)s 17. kongress om vilkåra for gjennomføringa av partiets linje kan og bør tillempes også på de vedtak som vår kongress fatter.

»Noen tror», sa kamerat Stalin, »at det er tilstrekkelig å utarbeide ei riktig partilinje, å proklamere den sånn at alle får kjennskap til den, å framsette den i allmenne teser og resolusjoner og å stemme enhetlig for den, og så vil seieren komme av seg sjøl, så og si spontant. Dette er sjølsagt uriktig. Det er en stor villfarelse. Slik kan bare uforbederlige byråkrater og kontorrotter tenke . . .

. . . Gode resolusjoner og deklarasjoner for partiets generallinje utgjør bare begynnelsen, fordi de bare innebærer ønsket om å seire, men ikke seieren sjøl. Etter at den riktige linja er gitt, avhenger framgangen for saka av det organisatoriske arbeidet, av organiseringa av kampen for å sette partilinja ut i livet, av den riktige utvelginga av folk, av kontrollen over gjennomføringa av vedtaka i de ledende organene. Uten dette risikerer en at partiets riktige linje og riktige beslutninger vil lide alvorlig skade. Og hva mer er, etter at den riktige politiske linja er gitt, er det det organisatoriske arbeidet som avgjør alt, også den politiske linjas egen skjebne – om den gjennomføres eller mislykkes.» (Beretning fra sentralkomiteen til SUKP(b)s 17. kongress.)

Det er knapt nødvendig å legge noe til disse bemerkelsesverdige ord av kamerat Stalin, som må bli en ledende grunnsetning for hele vårt partis arbeid.

Det andre vilkåret er evnen til å gjøre de beslutninger som fattes av Komintern og dens seksjoner til de brede massenes egne beslutninger. Dette er så mye mer nødvendig nå, da vi står overfor oppgava å danne proletariatets enhetsfront og trekke de brede folkemassene inn i den anti-fascistiske folkefronten. *Lenins og Stalins politiske og taktiske geni trer tydeligst og klarest fram av deres mesterlige evne til å lede massene til å forstå partiets riktige linje og paroler på grunnlag av deres egen erfaring. Dersom en tar for seg hele bolsjevismens historie, dette overmåte rike skattkammeret for den revolusjonære arbeiderbevegelsens politiske strategi og taktikk, så kan en overbevise seg om at bolsjevikene aldri byttet ut metodene for ledelse av massene med metodene for ledelse av partiet.*

Kamerat Stalin har vist at en av særegenhetene i de russiske bolsjevikenes taktikk under den perioden da Oktoberrevolusjonen ble forberedt, var at de forsto på riktig vis å faststille de veier og vendinger som naturlig leder massene fram til partiets paroler, til sjølve »terskelen av revolusjonen», idet de hjalp dem til å føle, kontrollere og sjøl overbevise seg om riktigheten av disse parolene på grunnlag av egen erfaring; at de ikke forvekslet ledelsen av partiet med ledelsen av massene og klart så forskjellen på ledelse av det første og det siste slaget og såleis utarbeida taktikken ikke bare som en vitenskap om ledelsen av partiet, men også om ledelsen av de arbeidende millionmassene.

Videre må vi ha i minnet at det er umulig for de brede massene å tilegne seg våre beslutninger dersom vi ikke lærer å bruke et språk som massene forstår. Vi forstår ikke alltid å snakke enkelt, konkret, med eksempler som er massene nære og som de forstår. Fortsatt kan vi ikke gi avkall på tillærte og abstrakte formler. Ta bare virkelig for dere våre løpesedler, aviser, resolusjoner og teser, og dere vil se at de ofte er skrevet i et sånt språk, er så tungt utformet at de er vanskelig å forstå sjøl for våre partitillitsmenn, for ikke å snakke om de jevne arbeiderne.

Om vi tenker over, kamerater, at de arbeidere, særlig i de fascistiske landa, som sprer og leser disse løpesedlene risikerer livet, så blir det enda klarere for oss at en må skrive for massene på et språk de forstår, sånn at de ofre som blir gjort ikke skal bli gjort forgjeves.

Dette gjelder i like høy grad vår muntlige agitasjon og propaganda. I dette stykket må det innrømmes at fascistene ofte viser seg å være behendigere og smidigere enn mange av våre kamerater.

Jeg minnes for eksempel et møte med arbeidsløse i Berlin før Hitler kom til makta. Det var på den tida da rettssaka mot de beryktede svindlerne og spekulantene brødrene Sklarek, fant sted, ei sak som dro ut noen måneder. Den nasjonalsosialistiske taleren som opptrådte på møtet, utnyttet rettssaka til sine demagogiske formål. Han viste til de svindlerier, bestikkelser og andre forbrytelser brødrene Sklarek hadde begått og understreket at rettssaka mot dem alt hadde pågått i månedssvis. Han rekna ut hvor mange hundre tusen mark den allerede hadde kostet det tyske folket, og under kraftig bifall fra de tilstedeværende erklærte han at slike banditter som Sklarek burde skytes uten videre oppstyr og de pengene som ble sølt bort på retts-saka burde ha gått til de arbeidsløse.

En kommunist reiste seg og ba om ordet. Møtelederen avslo til å begynne med å gi han det, men ble tvunget til å gi etter under press fra de tilstedeværende, som ville høre en kommunist. Da han steg opp på talerstolen, ventet alle spent på hva den kommunistiske taleren hadde å si. Nå, hva sa han?

»Kamerater», sa han med høy og fast stemme, »Den Kommunistiske Internasjonales plenum er nettopp avslutta. Den har vist veien til arbeiderklassens redning. Den viktigste oppgava det stilte oss overfor, kamerater, er å 'erobre arbeiderklassens fler-

tall'. (Latter.) Plenumet ga den anvisningen at den arbeidsløse bevegelsen må 'politiseres'. (Latter.) Plenumet oppfordrer oss til å heve den opp på et *høgre nivå* . . . » (Latter.)

Og taleren fortsatte i samme dur, idet han åpenbart trodde han »klargjorde» plenumets virkelige beslutninger.

Kunne en sånn taler fengsle de arbeidsløse? Kunne det gjøre dem tilfreds at en først ville politisere dem, så revolusjonere og endelig mobilisere dem for å heve deres bevegelse opp på et høgre nivå? (Latter, bifall.)

Jeg satt i en krok og så med gremmelse hvordan de tilstedeværende arbeidsløse, som så ivrig hadde ønsket å høre en kommunist for å få vite av han hva de konkret burde gjøre, begynte å gjespe og vise tegn på skuffelse. Og jeg ble slett ikke forbauset da møtelederen mot slutten brutalt fratok taleren ordet, uten den minste protest fra forsamlinga . . .

Dette er dessverre ikke noe enestående tilfelle i vår agitasjon. Slike tilfeller har forekommet ikke bare i Tyskland. Å agitere på dette viset, kamerater, er å agitere mot seg sjøl. Det er på høy tid en gang for alle å gjøre ende på slike, om jeg må si det, barnslige agitasjonsmetoder, for å si det mildt.

Under min beretning fikk kamerat Kuusinen, som var ordstyrer, et betegnende brev fra kongressalen, rettet til meg. Jeg skal lese det opp:

»Jeg ber om at De i Deres tale på kongressen må ta opp et spørsmål, nemlig at alle Kominterns beslutninger og vedtak for framtida skal være skrevet sånn at ikke bare skolerte kommunister kan forstå dem, men at også en hvilken som helst arbeider uten noen skolering som leser Kominterns materiale, straks skal være i stand straks til å forstå hva kommunistene vil og hvilken nytte kommunismen gjør menneskeheten. Partilederne glemmer iblant dette. En må minne dem på det, og det ettertrykkelig. Og at agitasjonen for kommunismen føres på et språk som er til å forstå.»

Jeg vet ikke hvem som har skrevet dette brevet, men jeg er ikke i tvil om at denne kameraten i sitt brev gir uttrykk for millioner av arbeideres mening og ønske. Mange av våre kamerater tror at jo mer de bruker høgravende ord og formler og teser som er uforståelige for massene, desto bedre er deres agitasjon og propaganda. De glemmer at arbeiderklassens største ledere og teoretikere i vår epoke, *Lenin* og *Stalin*, alltid har talt og skrevet et språk som de brede massene lett forstår.

Hver og en av oss må innprente seg som en lov, en bolsjevikisk lov, den elementære regelen:

Når du skriver eller taler, bør du alltid tenke på den jevne arbeider som må forstå deg, tro på din oppfordring og være klar til å følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og hvem du taler til. (Bifall.)

Dimitrov går så i stor detalj inn på kaderpolitikken og slutter med følgende bemerkning:

(OM MASSELINJA I KADERPOLITIKKEN)

Kamerater! Våre partiledere klager ofte over at det *ikke finnes folk*, at det mangler folk til agitasjons- og propagandaarbeidet, det mangler folk til avisene, til fagforeningene, til arbeid blant ungdommen og kvinnene. Det er ikke nok folk, det finnes ikke folk. Vi kunne svare på dette med Lenins gamle og evig nye ord:

»*Det finnes ikke folk – og det finnes folk i massevis.* Det finnes masser av folk fordi såvel arbeiderklassen som stadig mer uensarta samfunnslag for hvert år som går utskiller flere og flere misfornøyde, som ønsker å protestere . . . Og samtidig finnes det ikke folk fordi . . . det finnes ikke organisatoriske talenter som er i stand til å organisere et så omfattende og samtidig så enhetlig og godt samordnet arbeid som ville gi beskjeftigelse for enhver, sjøl den mest ubetydelige kraft.» (*Hva må gjøres?*)

Disse orda av Lenin må våre partier tilegne seg på grundig vis og anvende dem som direktiv i sitt daglige arbeid. Det finnes fullt opp av folk, det gjelder bare å oppdage dem i våre egne organisasjoner, under streiker og demonstrasjoner, i arbeidernes ulike masseorganisasjoner, i enhetsfrontens organer. En må hjelpe dem til å vokse i løpet av arbeidet og kampen, de må settes i en sånn situasjon at de virkelig kan bli til nytte for arbeidernes sak.

(TALEN AVSLUTTES MED DISSE ORDENE)

Kamerater! Aldri før har verdensopinionen vist en så levende interesse for noen av kommunistenes internasjonale kongresser, som den vi ser i dag når det gjelder vår kongress. Uten å overdrive kan en si at det ikke finnes en eneste seriøs avis, ikke et eneste politisk parti, ikke en eneste noenlunde alvorlig politiker eller offentlig personlighet, som ikke med spenning følger kongressens forløp.

Millioner av arbeidere og bønder, småkårsfolk i byene, funksjonærer og intellektuelle, kolonifolk og undertrykte folkeslag, har sine øyne vendt mot Moskva, mot den store hovedstaden i det internasjonale proletariats *første*, men ikke *siste* stat. (*Bifall.*) I dette ser vi ei bekrefting av den uhyre betydning og aktualitet av de spørsmålene som kongressen behandler, og av dens beslutninger.

Den rasende hylinga fra fascistene i alle land, særlig fra den avsyndige tyske fascismen, bekrefter bare at våre beslutninger virkelig har rammet blinken. (*Bifall.*)

I den borgerlige reaksjonens og fascismens nattemørke, som klassefienden forsøker å holde de arbeidende massene i de kapitalistiske landa i, rager Den Kommunistiske Internasjonale, bolsjevikenes internasjonale parti, som et fyrtårn som viser hele menneskeheten den eneste farbare veien til frigjøring fra kapitalismens åk, fra det fascistiske barbariet og den imperialistiske krigens redslar.

Opprettinga av arbeiderklassens aksjonsenhet er ei *avgjørende* etappe på denne veien. Ja, aksjonsenhet mellom arbeiderklassens organisasjoner av alle retninger, sammensveising av dens krefter på alle områder av dens virksomhet og på alle klassekampens avsnitt.

Arbeiderklassen må oppnå *enhet mellom sine fagorganisasjoner*. En del reformistiske fagforeningsledere forsøker forgjeves å skremme arbeiderne ved å utmale hvordan fagforeningsdemokratiet vil bli tilintetgjort ved de kommunistiske partienes innblanding i de forente fagforeningenes anliggender, ved tilstedeværelsen av kommunistiske fraksjoner. Å framstille oss, kommunister, som fiender av fagforeningsdemokratiet, er det rene sludder. Vi forsvarer og hevder konsekvent fagforeningenes rett til sjøl å avgjøre sine saker. . . Vi er forberedt på å treffe overenskomster om de forente fagforeningenes uavhengighet av alle politiske partier. Men vi er avgjort mot at fagforeningene skal være *avhengige* av borgerskapet, og vi avstår ikke fra vårt prinsipielle standpunkt om at det er utillatelig at fagforeningene inntar en nøytral stilling i forholdet til klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet.

Arbeiderklassen må streve etter en *enhet* mellom alle krefter i den arbeidende ungdommen og alle anti-fascistiske ungdomsorganisasjoner, og vinne over den delen av den arbeidende ungdommen som har kommet under demoraliserende innflytelse av fascismen og andre fiender av folket.

Arbeiderklassen må og kommer til å oppnå aksjonsenhet på alle områder av arbeiderbevegelsen. Og dette vil komme i stand så mye raskere, jo mer energisk og fast vi kommunister og revolusjonære arbeidere i alle kapitalistiske land i handling tillemper den nye taktiske orienteringa som kongressen har vedtatt vedrørende den internasjonale arbeiderbevegelsens viktigste aktuelle spørsmål.

Vi vet at det finnes mange vanskeligheter på vår vei. Vår vei er ikke lagt med asfalt, vår vei er ikke strødd med roser. Nei, arbeiderklassen må overvinne mange hinder, også i sin egen midte; den står framfor alt overfor oppgava å uskadeliggjøre endelig splittelsesvirksomheten fra de reaksjonære elementene innafor sosialdemokratiet. Den vil måtte bringe mange offer under den borgerlige reaksjonens og fascismens slag. Dens revolusjonære farkost vil måtte styre forbi mange undervannsskjær før den når den reddende stranda.

Men arbeiderklassen i de kapitalistiske landa er i dag ikke lenger det den var i 1914, ved utbruddet av den imperialistiske krigen, som den var i 1918, da krigen sluttet. Arbeiderklassen har bak seg tjue års rik erfaring fra kamp og revolusjonære prøvelser, bitre lærdommer fra ei rekke nederlag, særlig i Tyskland, Østerrike og Spania.

Arbeiderklassen ser for seg det inspirerende eksemplet fra Sovjetunionen, den seierrike sosialismens land, et eksempel på hvordan en skal beseire klassefienden, opprette si makt og bygge det sosialistiske samfunnet.

Borgerskapet hersker ikke lenger *udelt* i hele verden. På en sjettedel av jordkloden hersker den *seierrike arbeiderklassen*. På en veldig del av det store Kinas territorium hersker sovjetene.

Arbeiderklassen har en sterk, sammensveisa, revolusjonær fortropp: Den Kommunistiske Internasjonale. Den har en prøvet og anerkjent, stor og vis leder: *Stalin*. (*Stormende bifall, alle reiser seg, hilsningsrop fra alle delegasjoner.*)

Hele den historiske utviklingas gang, kamerater, virker til arbeiderklassens fordel. De reaksjonære, fascistene av alle avskygninger, hele verdensborgerskapet anstrenger seg forgjeves for å skru historias hjul tilbake. Nei, dette hjulet dreier seg og kommer til å dreie seg i retning av en verdensomfattende union av sosialistiske sovjetrepublikker, til sosialismen seirer endelig over hele verden. (*Stormende, langvarig bifall.*)

En ting mangler ennå arbeiderklassen i de kapitalistiske landa: enhet i dens egne rekker.

Så la derfor Den Kommunistiske Internasjonales kamprop, Marx', Engels', Lenins og Stalins appell, lyde desto sterkere fra denne tribunen ut over hele verden:

Proletarer i alle land, foren dere!

(*Stormende, langvarig bifall, som går over i ovasjoner, rop: »Hurra!», »Rot Front», »Banzai!», »Alle reiser seg og synger »Internasjonalen».*

Den tyske delegasjonen roper et trefoldig *»Rot Front!»,*

På ulike språk lyder rop: *»Leve kamerat Stalin!», »Leve kamerat Dimitrov!»,* De ulike lands delegasjoner synger sine kampsanger.

Når ovasjonene for et øyeblikk stilner av, roper kamerat Manuilski: *»Leve den store Stalins trofaste, prøvete kampfelle, Kominterns rorsmann, kamerat Dimitrov!»,*

Sterke og langvarige klappsalver, hurrarop som går over i ovasjoner og varer i 15-20 minutter.)

fra

SENTRALKOMITEENS POLITISKE BERETNING TIL DET BULGARSKE ARBEIDERPARTIET (KOMMUNISTENE)S 5. KONGRESS

19. desember 1948

(OM FAREN FOR FEIL I SAMBAND MED FRONTPOLITIKKEN)

I ei sammenfatning av det Bulgarske Arbeiderparti (kommunistene)s historie, som Dimitrov gjorde tretten år etter talen på Kominterns kongress, gir han også ei konsentrert framstilling av Kominterns nye linje fra denne kongressen. Her viser han i fortettet form de viktigste feila, både til høyre og til »venstre», som den kommunistiske bevegelsen hadde å slåss med da den nye linja skulle settes ut i livet.

Sammenfatninga er spesielt interessant, bl. a. fordi den peker på de viktigste *høgrefeila* som kom til uttrykk. Beretninga fra kongressen, som konsentrerer seg om det som var umiddelbart viktigst i 1935, legger hovedvekta på å korrigere de sekteriske »venstre»feila som den gangen utgjorde hovedfaren. I dag, i 1970, er imidlertid forholdet et annet: den kommunistiske bevegelsen må kjempe mot revisjonismen *til høgre* for å bygge seg opp igjen. Nettopp derfor er Dimitrovs merknader fra 1948 av spesiell betydning *for kommunistene i dag*. Det er viktig å ha klart for seg både farene for å gjøre feil til »venstre» og høgre – faren for å »miste partiet i fronten», slepe etter for spontanismen, vakle i det avgjørende øyeblikket osv.

Den sjuende Komintern-kongressen brakte ei endring i de kommunistiske partienes politikk, ved å sette som den grunnleggende og umiddelbare oppgava kampen mot fascismen, som den fremste trusselen mot arbeiderklassen og de arbeidende, mot fred og frihet for folkene. For å stoppe det fascistiske stormløpet og knuse fascismen, var det nødvendig at arbeiderklassen sto enhetlig og tjente som et grunnlag for oppbygginga av en mektig anti-fascistisk folkefront. Omsettinga av enhetsfronten i praksis gjorde det påtrengende for kommunistene å overvinne den sjøltfredse sekterismen, som var blitt en inngrodd last i deres egne rekker. Ved å overvurdere graden av revolusjonering blant massene og undervurdere kampen til forsvar for det arbeidende folkets umiddelbare interesser og rettigheter, leda sekterismen til passivitet overfor den fascistiske offensiven. Idet den erstatta massepolitikk med abstrakt propaganda og doktrinarisme, skjematiserte paroler og taktikk for alle land uten å ta hensyn til de spesielle særegenhetene som fantes i hver særegen nasjon, sinket sekterismen de kommunistiske partienes vekst, hemmet den utviklinga av en ekte massekamp og hindret kommunistpartiene i å vinne over de brede massene av det arbeidende folket. Samtidig måtte kommunistpartiene være vakt-somme med hensyn til høgre-faren, som nødvendigvis måtte vokse med den brede enhetsfronten og vise seg ved spontanitet og automatisme, underskating av partiets rolle og vakling i det avgjørende øyeblikket.

Mao Tsetung:

Om motsigelsen

Bekjemp bokdyrkelsen

Forbedre våre studier

Kinas Kommunistiske Partis

rolle i den nasjonale krigen

Taler på Yenan-konferansen

om litteraturen og kunsten

Bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

Kr. 4,-